

Yaptıkları
yapacaklarının teminatı!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2018 Sayı: 69

Fiyatı: 3 TL (KDV dahil)

Bir seçim oyunu daha sona erdi. “İlkinde yaşanan trajedinin, ikincisinde komediye dönüşmesi” gibi birbirinin tekrarı şeklinde cereyan eden seçimlerin en rezilini yaşadık. Bir simülasyon oyunu ile işi bitirdiler ve herkesin bunu “seçim sonuçları” olarak kabullenmesini istediler.

Oyuna dahil olan tüm partiler de -önceki seçimlerde olduğu gibi- duruma boyuneğdi. Çünkü hepsi bu düzenin bir parçası! Hepsini kendisine verilen misyonu yerine getiriyor. Ve hepsi bunun karşılığını alıyor!

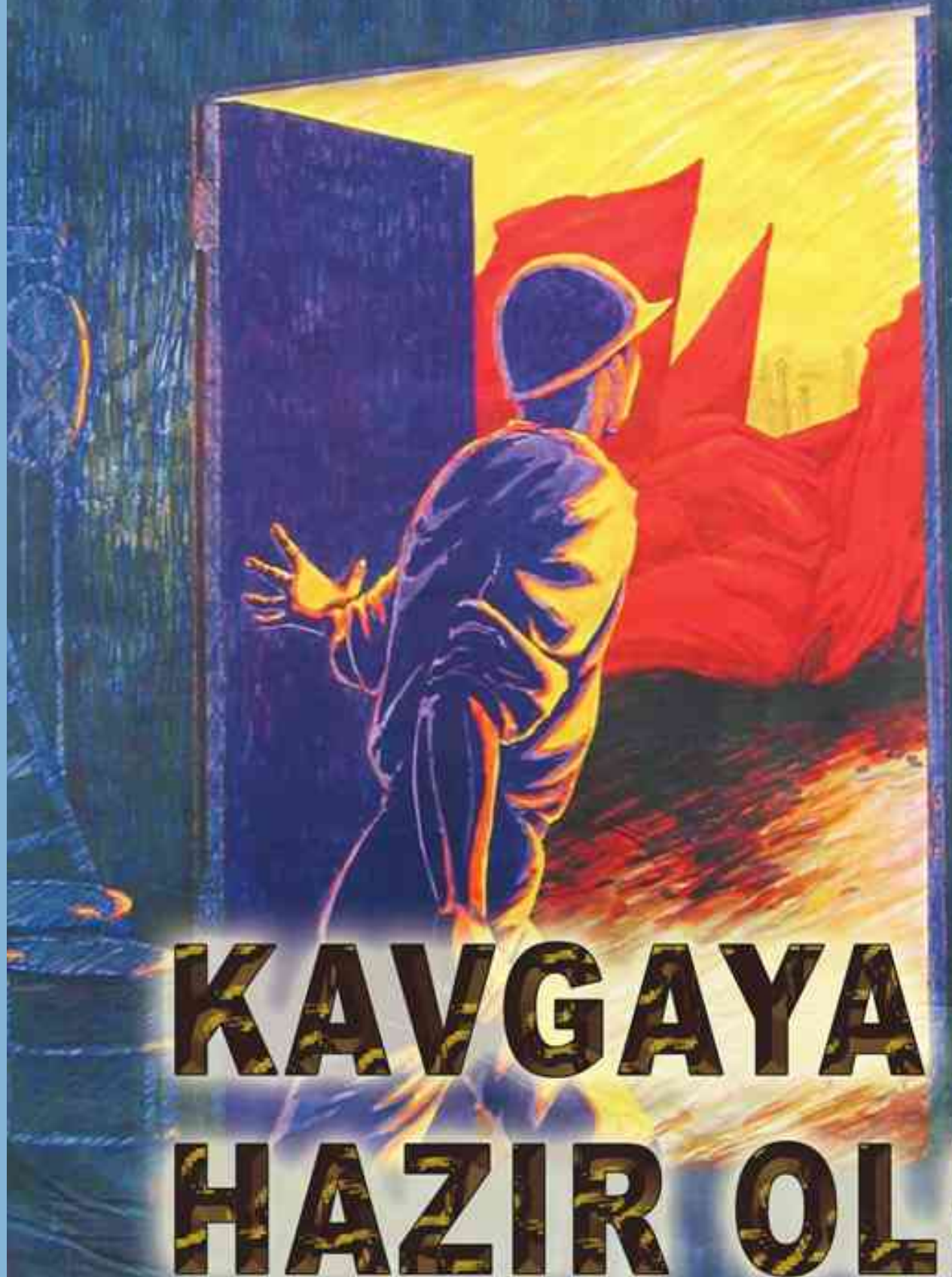
Öyle olmasa, seçim öncesi “bir oyun bile peşine düşeceğiz” derken, sonrasında “çaldılar ama az çaldılar” diyerek, hırsızlığı meşrulaştırır mı? 600 bin civarında oyla ikinci tura kalabilecekken, “10 milyonluk oy farkının kapanması mümkün değildi” yalanına başvurur mu? Seçim güvenliği konusunda her türlü tedbiri aldıklarını söyleyerek sandığa çağırıldığı milyonlarca kişiyi “sistem çöktü, özür dileriz”le kandırmaya kalkar mı?

İktidarı-muhalefetiyle halka yalan söyleyerek, düzenin bu şekilde dönmesini sağlıyorlar. Hepsinin bundan çıkarı var çünkü. Koltuklarına yerleşip bir sonraki seçime kadar keyiflerini sürüyorlar. Sonra yine aynı yalan-dolanla halkı sandığa çağırıyorlar. Kullandıkları argümanlar bile değişmiyor. Son üç-dört seçime dönüp bir bakın, aynı sözleri sarfettiklerini göreceksiniz. Öylesine rahat ve pervasızlar...

Halkın örgütsüz ve çaresiz oluşunu tepe tepe kullanıyorlar. Ve örgütsüz bir halkın başına gelebilecek her şey oluyor. Bu değişmediği sürece, onlar aynı yalanları söylemeye, aynı oyunları oynamaya devam edecek...

Sayfa 2’de sürüyor

Kriz derinleşiyor, saldırılar artıyor

KAVGAYA HAZIR OL!

Kriz derinleşiyor, saldırılar artıyor

KAVGAYA HAZIR OL!

Böyle bir seçimin ardından “seçim sonuçları” üzerine değerlendirme yapmak abesle iştir. *“Halk tercihini şöyle kullandı”, “şu partiden bu partiye şu kadar oy gitti”* gibi yorumlar, sonuçları doğru kabul edip meşrulaştırmak ve düzen partileriyle aynı zemine düşmektir.

Ne yazık ki, kendilerine “devrimci”, “sosyalist” diyen kesimler bile bu tür “değerlendirmeler” yapıyor. Hem seçimleri “hileli” addedip, hem de sonuçları üzerinden değerlendirme yapmak, kendi kendiyi çelişkiye düşmektir.

Esasında 24 Haziran’ı “hileli seçim” kategorisinde görmek bile eksik ve yanlış olur. Elbette hilelidir, ama bu kez hilelerle kazanacak orana ulaşmak yerine, oranı belirleyip hileleri ona göre ayarlamaya geçilmiştir. Yani “tümevarım” değil, “tüm dengelim” yöntemi uygulanmıştır.

24 Haziran’ı diğerlerinden ayıran bir diğer fark ise, “kanlı seçim” olmasıdır. Gerek seçim öncesi, gerekse seçim günü ve gecesi, provokasyonlar, cinayetler, silahlı saldırılar ile kitleler üzerinde terör estirildi. 50’li yılların “sopalı seçim”leri, 2018’de “silahlı seçim”e dönüştü. Hem sandık başlarında görülen silahlı kişilerle, hem de seçim gecesi silahlı “kutlamalarla” halka gözdağı verildi.

Bu yönleriyle her seçimde yaşanan eşitsizlikten, adaletsizlikten yakınmak; 24 Haziran seçimlerinde yaşananları hafifsetmek, dahası aklamak olur. Bu sistemde seçimlerin bir aldatmaca olduğu, her şeyin kapalı kapılar ardında kotarıldığı, muhalefetin de bu oyunun içinde yer aldığı gerçeği, 24 Haziran’daki kadar net ve çıplak biçimde görülemez.

Hal böyleyken 25 Haziran’dan itibaren “yerel seçimler”i konuşuyor ve ona hazırlanmaktan bahsediyorlar. Yerel seçimin öneminden dem vurup halkın artan güvensizliğini gidermeye, yeniden sandığa çekmeye çalışıyorlar.

Sanki neredeyse tüm HDP belediyelerine, CHP’nin ise bazı belediyelerine “kayyum” atanmamış ve bu duruma boyun eğmemişler gibi... Bu belediyeleri -hatta fazlasını- yeniden kazansanız ne olacak?!

Bir seçim bittiğinde diğerini konuşarak, halkı seçimden seçime koşturarak, gerici-faşist yönetime payanda olmak dışında ne kazanılıyor? Son 4 yıl içinde 5 seçim yapıldı! Seçimler “demokrasi”nin bir göstergesi ise, AKP kadar “demokrat”, AKP dönemi kadar “demokrasi” bulamazsınız!

Bu oyuna ortak olan her parti ve kurum, bu sistemin parçasıdır ve en az AKP kadar halkın düşmanıdır.

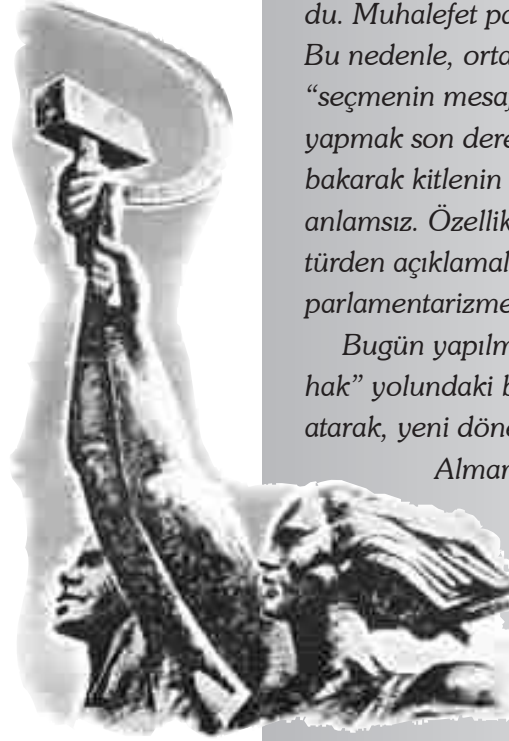
24 Haziran seçimleri, seçimle hiçbir şeyin değişmeyeceğini, muhalefet partilerinin çare olmadığını net bir biçimde ortaya koydu. Halk kendi göbeğini kendisi kesecek! Kendi davası için dövüşmeyenlerin, düşmanlarının değişmesine su taşıdığı artık görülmelidir.

Seçimlerin ardından peş peşe zamlar yağmaya başladı. Krizin daha da derinleşeceği, işsizliğin ve yoksulluğun artacağı açık açık söyleniyor. İşçi ve emekçiler yaşamlarını savunmakla karşı karşıyalar.

Şimdi “yeni sistem” adıyla faşizm perçinleniyor. Sözde OHAL’i kaldırıyorlar, gerçekte rejimin kendisi OHAL oluyor. Seçimlerin hemen ertesinde İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun HDP eşbaşkanı Pervin Buldan’ı “sizi burada yaşatmayacağız” diye tehdit etmesi, ardından CHP’lileri asker cenazelerine almayacaklarını söylemesi, nasıl bir sisteme geçildiğini gösteriyor.

Hem ekonomik, hem siyasal saldırıların artacağı bir döneme girdik. Kavgaya hazır olmak dışında başka bir çaremiz yok! Bunun da yolu, bulunduğumuz her yerde örgütlenmekten, direnmekten geçiyor. Kendi gücümüze güveneceğiz ve kendi yolumuzu kendimiz açacağız!

Faşizmi ve gericiliği altedecek tek güç, halkın örgütlü gücüdür! Bu gücü ortaya çıkaralım!

Okurlara...

Merhaba,

Seçimler geride kaldı, ancak soruları bitmedi. En önemli soru da, partilerin-adayların herbirinin gerçekte kaç oy aldığıydı. Çünkü bu seçimlerde oylar sayılmadı. Egemenlerin istediği, AA’nın seçimlerden üç gün önce duyurduğu sonuçlar, seçim sonucu olarak açıklandı. Bütün partilerin “asıl biz kazandık” diyeceği bir şablon oluşturuldu. Muhalefet partileri de bu sonuçlara razı oldu. Bu nedenle, ortaya çıkan rakamlar üzerinden “seçmenin mesajı” konusunda yorum ve “analiz” yapmak son derece yanlış. Seçim sonuçlarına bakarak kitlenin tercihlerini anlamaya çalışmak anlamsız. Özellikle devrimci kurumların bu türden açıklamalar yapmaları, siyasal körlüktür, parlamentarizme teslim olmaaktır.

Bugün yapılması gereken, “bu halka müstehak” yolundaki bütün değerlendirmeleri çöpe atarak, yeni döneme hazırlanmaktır. Biz de

Alman şair Brecht gibi, “Yenilen, ayağa kalk” diyoruz. Kitleleri yeniden ayağa kaldıracak, parlamento-ya dönük umutları bir kenarak bırakarak kendi gücüne güvenmesini sağlayacak, sokağın gücüyle kendi kadere sahip çıkacak bir faaliyetin ateşleyicisi olmalıyız. “Umut” sandıkta değil, “sokak”tır çünkü.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

69. Sayıda

3	Yenilen, ayağa kalk
5	Başlamadan biten seçim
6	Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın
7	Seçimler bitti, sorular ortada kaldı
8	Ve muhalefet karıştı
9	Memur-Sen İLO’ya kabul edilmedi
10	Telekom’da borç krizi
11	Maden işçisi direnmiyor
12	AKP döneminde işçi ve emekçilerin durumu
14	Çocuklara dokunmayın!
16	Tren kazası değil katliam
17	Soma’da katledilen madencilerin davası
18	Suruç’taki vahşet ve sonrası
	K. Kore ile ABD barışır mı
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	ABD’nin İran’a dönük yeni planları

Yayın Sahibi: Çağdaş Büyükbaş, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Murat Tokdemir

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 69 Temmuz-Ağustos 2018, 3 TL(KDV Dahil)

Bir seçim daha hayal kırıklığı ile sonlandı. Bu kez beklenti çok yükseltilmişti, düşüşün şiddeti ve tahribatı da ağır oldu. Halen onun şoku, yarattığı burukluk ve üzüntüsü devam ediyor...

Kuşkusuz **bu bir seçim yenilgisi, dünyanın sonu değil! Gerici-faşist blokun zaferi de, gerçek bir zafer değil!** Herşeyin sanallaştığı dünyada, seçim sonuçları da artık sandıktan çıkmıyor! 'Post Truth' (gerçek ötesi) denilen yalan haberlerle dijital ortamda iş bitiriliyor!

Eğer **AKP ve Erdoğan, kitle desteğini büyük oranda kaybetmemiş olsaydı, yani sandıktan zaferle çıkacağına inansaydı, bunca hileyi, entrikayı, oyunu yapmaya gerek duyar mıydı?** Esasında Gezi direnişinden bu yana AKP

mücadele alanlarında olacaktır! Ona göre davranmak ve hazırlanmak gerekir...

Seçim değil tiyatro!

24 Haziran seçimleri, "başlamadan bitirilen" ve seçime katılan her partinin "kazandığı" bir seçim olarak tarihe geçecektir. Adeta bir "eczacı terazisi" ile her partinin övünebileceği sonuçlar ortaya çıkartıldı!

AKP, oy oranı ve milletvekili sayısı düşse bile Erdoğan'ı başkan yaparak seçimin asıl galibi oldu. MHP, içinden İYİ Parti çıkmasına rağmen oylarında hiçbir düşüş yaşanmadı. Akşener, tahmin edilenin altında oy aldı, fakat partisi 43 milletvekili ile mecliste. CHP'nin oyları düştü ama İnce yüzde 30'u aşarak sosyal-demokrasinin "psikolojik barajı"nı yaktı.

Yenilen ayağa kalk!

ve Erdoğan yenilmiştir. Bunu ne kadar yalan-dolanla, seçim oyunları ile kapatmaya çalışsalar da gerçek budur.

24 Haziran seçimleri ise, yalanın zirve yaptığı bir seçim olmuştur. Hilelerle de yetinmeyip **oylar sayılmadan zafer ilan edilmiştir. Erdoğan'ın seçimlerden önce gizlice kaydedilen konuşmasındaki gibi "başlamadan bitirilen" bir ilüzyondur.**

Ama yaşadıklarımız gerçek. Dahası, yaşayacağımız gerçek dünyada, karşımıza çıkacak daha yüzlerce-binlerce sorunla karşı karşıyayız...

Gerici-faşist saldırılar artarak sürececek. Ekonomik kriz tüm şiddetiyle üzerimize yıkılacak. IMF'li ya da IMF'siz "acı reçete"yi dayatacaklar. Zamlar yağmur gibi yağacak, yoksulluk ve işsizlik çığ gibi büyüyecek, yeni hak gaspları yaşanacak...

Onun için diyoruz ki, **"YENİLEN AYAĞA KALK!" Zaman, ahlayıp-vahlama, yazıkklanma zamanı değildir! Ayağa kalkmalı ve "DÖVÜŞE DEVAM" demeliyiz!**

Seçim zaferi ne kadar sanalsa, yenilgisi de o kadar görecelidir. Gerçek savaş,

HDP ise, barajı aşmakla kalmadı, meclisteki "üçüncü parti" konumunu sürdürdü.

Seçime katılan herkesi mutlu edecek, her birinin "kazandık" dediğinde başını ağrıtmayacak bir tablo ile karşı karşıyayız. Böyle bir seçim olur mu? Bu, **"eşyanın tabiatına, yaşamın doğal akışına, siyasetin sosyolojisine" aykırı sonuçları, halkla alay edercesine açıkladılar ve muhalefet partilerine onaylattılar.**

Seçimlerin bir aldatmaca olduğunu sıkça söyleriz. Keza **her seçimde eşitsizlik, adeletsizlik, hatta hile vardır. Ama hiçbirisi bu kadar bariz "kör gözüm parmağına" yaşanmamıştır. 24 Haziran seçimleri, tam bir tiyatrodur.** Bu tiyatronun akıl hocaları tabi ki, emperyalistlerdir. Seçimleri bilgisayar ortamına aktaran SEÇSİS sistemiyle, ABD'de Trump'ı, İngiltere'de Brexit'i kotaran "danışman şirketler"le AKP-MHP blokuna seçim kazandırılmıştır.

"Siyasi danışmanlık kurumu" olarak kurulan CA (Cambridge Analytica) seçim yapacak ülkelere "hizmet" veriyor! Adını, kıl payı kazanılan Trump ve Brexit seçimleriyle duyuran CA, Nijerya, Kenya, Çekya, Hindistan seçimlerine de el atmış.

Türkiye'de iki partinin seçim öncesi CA ile ilişkiye geçtiği ve birisiyle anlaştıkları basında yer almıştı. Bu partilerin adı saklı tutulsa da hangileri olduğunu tahmin etmek zor değil.

Mart ayında yabancı bir televizyon kanalında CA'yı ifşa eden bir belgeselde, gizli kameraya konuşan CA yöneticisi şunları söylüyor: *"Seçim kampanyalarını biz artık gerçekler üzerine değil, duygular üzerine inşa ediyoruz. Seçim, duyguyla kazanılır. İnsanları harekete geçiren iki baş anahtar vardır: Korku ve umut. Korku ve kaygıya ne kadar hitap ederseniz, o kadar kazanırsınız!"* (N. Cerrahoğlu, 25 Mart 2018-Cumhuriyet)

Nitekim ABD ve İngiltere'de seçimleri, **"korku ve kaygı" unsurlarını öne çıkararak kazandılar. Ülkemizde de son dönemki seçimlerde AKP ile korkuyu, CHP ile umudu yadıklarını görüyoruz.** Seçim süreci artık alanlardan ziyade sosyal-medya da yaşanıyor. Sonuçlarını da bilgisayar oyunları belirliyor.

CA gibi şirketlerle kazanılan seçimlerin, *"içleri boşalan, ideolojik referanslarını ve temsili niteliklerini yitiren 'demokrasilerin Frankeştaynlaşması'nın son noktası"* olarak tanımlanması boşuna değil.

Özcesi, dünyada olduğu gibi ülkemizde de **seçimler, önceden yazılan ve doğallığında sonu belli olan bir tiyatro oyununa dönüştü.** Sosyalizmin yenilgisinden, kitlelerin örgütsüzlüğünden yararlanarak, halkı çeşitli biçimlerle manipüle edip yönlendirebiliyorlar. Bu oyunu bozacak tek şey ise, devrimci tarzda mücadele ve örgütlülüktür.

Başrol Anadolu Ajansı'nın

16 Nisan referandumunda "mühürsüz oylar"la hedef haline gelen YSK, bu seçimlerde başrolü Anadolu Ajansı'na (AA) devretti. Öyle ki, **bir haber ajansı ki, YSK'nın görevini üstlenmekle kalmadı, onun ulaşamadığı bilgilere de ulaştı. YSK daha oyların yüzde 46'sını saymışken; AA yüzde 95'ini açıklamış bulunuyordu!** Ve bunu iki saat gibi kısa sürede başarmıştı!

24 Haziran seçimlerinde 186 bini aşkın sandıkta oy kullanıldı. AA'nın her sandık başında (yani 186 bin) muhabiri olmalıydı ki, YSK'dan -ve tabi tüm partilerden- önce bu bilgilere ulaşabilsin! Oysa bırakalım 186 bini, tek bir sandıkta bile AA muhabiri ile karşılaşan kimse olmamıştı! Halen verileri hangi yöntemle, nasıl topladıklarına dair bir açıklama

Zaman, ahlayıp-vahlama, yazıkklanma zamanı değildir! Ayağa kalkmalı ve "DÖVÜŞE DEVAM" demeliyiz! Seçim zaferi ne kadar sanalsa, yenilgisi de o kadar görecelidir. Gerçek savaş, mücadele alanlarında olacaktır! Ona göre davranmak ve hazırlanmak gerekir...

yapmış değiller!

AA, seçim sonuçlarını 24 Haziran'dan üç gün önce aynı oranlarla duyurmuştu. Milliyet Gazetesi "seçim sonuçları" olarak bu verileri paylaşmış, sonra da "simülasyon" diyerek özür dilemişti. Seçimlerden önce hemen tüm anket şirketleri yanılırken, AA en doğru sonuçları nasıl tahmin edebildi!? Ve seçim akşamı, iki saat içinde sonuçlara ulaşan tek kurum olmayı nasıl başardı? (YSK ise kesin sonuçları seçimlerden 10 gün sonra kamuoyuna sunabildi Tabi AA'nın verileriyle örtüşen biçimde...)

Böylesine büyük bir "başarıya" imza atan AA, bununla övüneceği yerde, ortalıkta görünmüyor! Seçim akşamından bu yana AA adına tek bir açıklama yapılmadı.

Böylece YSK'ya artan tepkiler nötralize edildi. AA, bir paratoner gibi şimşekleri üzerinde toplayıp sistemin zarar görmeden işlemesine büyük bir katkı sundu.

YSK'yı hedefe çakan muhalefet partilerine de kaçamak yapabilecekleri bir alan bıraktı. Onlar ne de olsa "YSK hata yaparsa, önünde olacağız" demişlerdi, bu kez AA'nın rol kapacağını nereden bilsinlerdi! Halkla dalga geçercesine bunu bile söylediler. Sanki YSK, AA'yı teyit etmemiş, geri planda durmakla birlikte bu oyunun önemli bir parçası olmamış gibi...

Halk yine figüran

Bu oyunda sadece AA ve YSK gibi kurumlar değil, her parti ve aday, rolünü başarıyla oynadı. Halk ise bir kez daha figüran oldu. Şimdi halk olarak çuvaldızı kendimize batırma zamanıdır!

Reformist partiler tarafından bir kez daha aldatıldık. Umut tacirlerine kandık, "bu kez farklı olacak" masalına inandık, "sandık güvenliği" için "müşahit", "gönüllü" olduk... Seçimlerin sandıkta kazanılmadığını bile bile, "salhaneye mağrur yürüyen koyunlar gibi" sandıklara koştuk, oy atmakla kalmayıp sandığın kulu-kölesi haline geldik...

Dahası, **"Seçimler çözüm getirmez! Çare sandıkta değil, sokakta"** diyen ve sandığa gitmemeye çağıran komünist ve devrimcileri dinlemedik. Düzen partilerinin ve reformistlerin "seçimlere katılmamak AKP'ye yarar" demagojisine kapıldık. **"Katılım ne kadar çok olursa AKP gider" ya da "HDP barajı aşarsa AKP kazanamaz" gibi önceden de fos çıkmış formüllere bel bağladık.** Muhalefetin seçim hilelerini önleyeceğini, aksi bir durumda karşı çıkacağını sandık.

Ama seçim gecesi yine ortadan toz oldular. "50 bin kişilik avukat ordusuyla YSK'yı zaptedecek" olan İnce, "YSK'nın önünden jilette kazılacak" Akşener, "bilge adam" Karamollaoğlu, hatta HDP eşbaşkanları, hiçbiri o gece görünmedi. Zahmet edip halka bir açıklama yapmadılar. Gece yarısından sonra atılan twitler ve açıklamalarla seçimi meşrulaştırıp halkı bir kez daha yüzüstü bıraktılar. Ertesi gün ise hiçbir şey olmamış gibi "kazandık" dediler!

Evet kazanmışlardı! Sandıktan umudunu kesen kitleyi, yüzde 90'lara varan bir oranla yeniden sandığa çekmişlerdi mesela. Faşizmin sandıkta yenileceği yalanına kitleyi inandırmışlardı. Milyonların sel olup mitinglere akmasını, kof vaatlere kanmasını sağlamışlardı. Hepsinden önemlisi, bu gayri-meşru seçimi ve seçim sonuçlarını aklamışlardı...

Kısacası muhalefet partileri ve liderleri, üzerlerine düşen görevi hakkıyla yerine getirdiler. Elbette bunun bir karşılığı olacaktır! Kimi yakın zamanda, kimi orta vadede bu "hizmetlerin" mükafatını alacaktır.

Peki halk, bunlara dersini verebilecek mi? Yoksa bir seçim oyununda daha figüran olmayı sürdürecektir mi?

Bunun yanıtı, birçok faktöre bağlı kuşkusuz. Ama en önemli görev, öncülere düşmektedir. Her ne olursa olsun -varolan koşullarda kitleler benimse-mese bile- gerçekler söylenmeli, kitlelerin deneyimlerinden öğrenmesine yardımcı olunmalıdır. Aksi halde "aynı yöntemlerle farklı sonuçlara ulaşma" beklentisi, bir kısır döngü gibi sürüp gidecektir.

Halka yalan söylemek suçtur

Seçimlerden önce herkesi oy kullanmaya çağıranlar, "sandığa gitmeyin" diyenleri "AKP'li" ilan edenler; şimdi seçimlerin ne kadar eşitsiz, adaletsiz koşullarda yapıldığını sıralayıp "OHAL koşullarında seçimlere katılmak yanlış" diyorlar. Hızını alamayıp "boykot"u savunanlar bile oluyor.

Seçim dönemi halkı sandığa çekmek için her tür demagojiyi yapanlar, bugün günah çıkarıyorlar. Oysa suçu işleyen kadar, ona ortak olan da suçludur!

Her şey olup bittikten, ayan-beyan ortaya çıktıktan sonra "aslında şu yapılmalıydı" "doğrusu buydu" demek, "ben (biz) bunu önceden söylemiştik, ama..."lı cümleler kurmak, halkı kandırdıklarının itirafıdır. CHP'lisinden HDP'lisine birçok siyasetçi ve yazar, şimdi bu durumdadır.

Bunların suçu, gerici-faşist partilerden daha fazladır. Sandıktan uzaklaşan kitleleri, sandığa yeniden çekmede, onlardan daha fazla rol oynamışlardır çünkü. Bugün kalkıp "yanlış yaptık" demelerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Düzen partileri de seçimlerden sonra bazı gerçekleri itiraf ederler. Örneğin 16 Nisan referandumundan aylar sonra CHP lideri Kılıçdaroğlu, "hayır"

oylarının "evet"ten fazla çıktığını, oranıyla birlikte açıkladı. Keza o gece YSK önüne gitmediğine dair eleştirilere cevaben, "gitseydim çok kan dökülecekti" dedi. 24 Haziran seçimlerinin sonuçlarını ve o gece yaşananları da belki aylar-yıllar sonra öğreneceğiz. Ama "atı alan Üsküdar'ı geçtikten sonra" bunları söylemenin bir önemi var mı?

Sonuçta düzen partileri, reformistler ve onların kalemlerleri, kitleleri düzeni içi çözümlere çekmek için ellerinden geleni yaptılar ve yapacaklar. Bugün sözde

özeleştirileri, suçlarını ortadan kaldırmadığı gibi, samimi de değildir. Kitlelerin onlara da yönelen öfkelerini bastırmak ve yeniden güven duymalarını sağlamak içindir.

En zor şartlarda bile halka gerçekleri anlatmaktan bıkmayan, sadece komünistler ve gerçek devrimciler olmuştur. Kitleler kendi deneyimleriyle bunları birgün mutlaka görecektir; kendilerine yalan söyleyenlerle gerçekleri anlatanları, gerçek devrimciyle sahtesini ayırt edebilecektir.

Sonuç yerine

Bir kez daha yineleyelim; **üzeri ne kadar örtül-meye çalışılsa da her şeyi belirleyecek olan sınıf mücadelesidir. Ne seçim, ne parlamento...**

Ve sınıf mücadelesi, sınıflar varolduğu sürece devam edecektir. Bu mücadele, gerçek anlamda üretim alanlarında, sokaklarda cereyan eder. Zaferler de yenilgiler de buralarda alınır.

24 Haziran seçimlerinin ardından "başkanlık sistemi" fiiliyattan resmiyete geçiyor. OHAL kalksa da sistemin kendisi zaten "olağanüstü" bir şekilde işleyecek. Ekonomik krizle birlikte otoriteleşme, saldırı-ganlık artacak. Yoksulluk, işsizlik büyüyecek vb... Kısaca yeni ve zorlu bir döneme giriliyor.

Bunlara göğüs gerebilmek, mücadele gücümüze bağlıdır. Şu ya da bu partiye değil, kendi gücümüze güvenmeli, tabandan örgütlenmeliyiz.

Alman faşizmini yaşayan ünlü şair Bertold Brecht, "Diyalektige Övgü" adlı şiirinde, yenilgi-zafer ilişkisini diyalektik biçimde ortaya koyuyor ve kitlelere şöyle sesleniyordu:

"Yaşıyorsan eğer' hiçbir zaman deme'. / Yıkılır, yıkılmaz görünen, / Kalmaz hiçbir şey nasılsa öyle. / Buyuranlar verdiklerinde son buyruklarını / Buyruk altındaki-ler başlar konuşmaya. / Kim 'hiçbir zaman' demeyi göze alabilir? / Zulüm yürürlükteyse, kim suçlu: KENDİMİZ / Ve kimdir onu yıkmak zorunda olan: BİZ / Yenilen ayağa kalk! / Herşeyini yitiren, dövüşe devam! / Kavramışsan olup biteni, seni kim tutabilir? / 'Hiçbir zaman'dan 'bugün' doğar / Bugün yenilen, yarının yenenisidir."

"Yarının yeneni" olmak için, gerçeklerle yüzleşelim! Hata ve eksiklerimizi aşalım!

Yenilginin de zaferlerin de sandıkta değil, mücadele alanlarında yaşanacağını bilerek, bulunduğu-muz her alanda faşizme ve gericiliğe karşı birleşelim, örgütlenelim, direnelim!..

Başlamadan biten seçim

Sonuçlar açıklandı ve Erdoğan bir seçimi daha kazandı. Hem de seçimlerden üç gün önce Anadolu Ajansı'nın geçtiği yüzde 52.5 gibi bir oranla... Keza Erdoğan'ın seçim öncesi partilere yaptığı konuşmada söylediği gibi, "seçimi başlamadan bitirerek"!!..

24 Haziran seçimlerinin diğerlerinden temel farkı, AKP'nin artık seçim hileleriyle de yetinmeyerek, seçimleri "başlamadan bitirmesi"ydi, yani seçimlerden önce sonuç belirlenmiş, hatta açıklanmıştı. Zaten seçim sonuçları da YSK tarafından değil, başında AKP kurucusunun bulunduğu Anadolu Ajansı (AA) tarafından açıklandı. YSK'ya sandıkların yüzde 50'si ulaşmadan, AA iki saat içinde yüzde 90'ın sonuçlarını duyurdu ve Erdoğan, bu duyuruyu baz alarak "zafer konuşması"nı yaptı.

Seçim öncesine dair bütün değerlendirmeler de anında çöpe atıldı; sonuçları "anlamlandırma", "şifrelerini çözme", "mesajlarını okuma" yarışına girildi.

Seçim sonuçlarına burjuva düzenin içinden bakıldığında başka bir şey yapılması da mümkün değildi zaten. Bu nedenle reformistinden faşistine, gericisinden sosyal-demokratına **bütün düzeniçi kesimler, alınan oy yüzdeleri üzerinden değerlendirmelere başladı.**

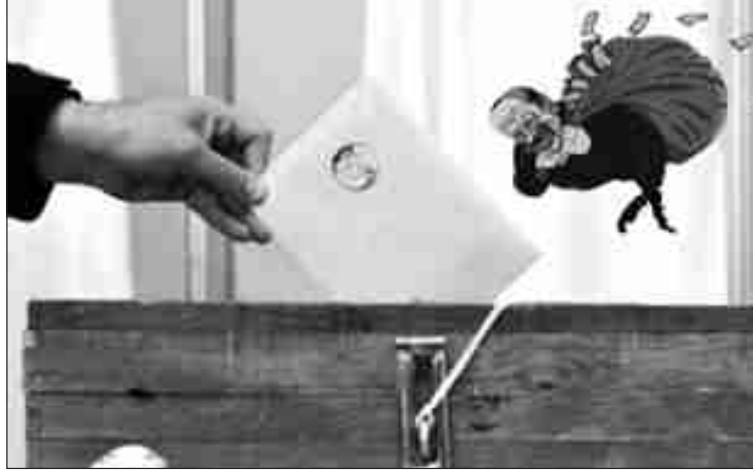
Oysa gerçek durum bu değildir. Ve seçim sonuçlarına düzenin gözlüğüyle değil, devrimci gözle bakmak gerekir.

Birincisi, hükümetlerin nasıl kurulacağını burjuvazi belirler, kitlelerin sandığa attığı oylar değil. Stalin'in "sandığa kimin oy attığı değil, kimin saydığı önemlidir" sözü önemlidir. Emma Goldman da, "eğer seçimlerle bir şeyleri değiştirebilmek mümkün olsaydı, onu da yasaklardı" demiştir.

Bu yaniyla, **her seçim öncesi söylenen "katılım yüksek olursa AKP kaybeder" ya da "HDP barajı aşarsa AKP kazanamaz" türü nakaratlar, gerçeği yansıtmaz; sadece ve sadece kitlelerin seçimlere katılımını arttırmaya ve düzen ile olan bağlarını güçlendirmeye yarar.** Gerçekte katılım ne olursa olsun, seçimlerden önce hangi parti önde görünürse görünsün, sandıktan burjuvazinin istediği sonuç çıkar. Ve bütün düzen partileri de buna uyum sağlar.

Erdoğan'ın seçim zaferini ilan etmesinin ardından, seçimlere katılan bütün partilerin (HDP dahil) "bu sonuçları kabulleniyoruz" açıklamaları yapmasının tek nedeni budur. Burjuvazi, yeniden Erdoğan başkanlığında bir yönetim oluşması kararını almıştır; düzen partileri de bunu kabullenmiştir.

İkincisi, oyların manipüle edildiği değil, "sayılmadığı" bir seçim gerçekleştirildi. AKP bugüne

kadar çeşitli biçimlerde oyları manipüle etmeye uğraşıyordu. Mesela geçen seçimlerin kilidi "mühürsüz oylar"dı. Bir önceki seçimlerde en çok AKP seçmenine oy pusulalarının önceden dağıtılması ve boş oy pusulalarının partiye teslim edilmesi yöntemi tartışılmıştı vb. vb.

Bu seçimlerde de gecedan atılan ya da torbalarla taşınan oylar bulunmuştur. Ama seçimi belirleyen bunlar değildir. Bu kez hilelerle yetinmeyip, oyları saymaya bile gerek duyulmamıştır. **Sonuçların Anadolu Ajansı (AA) tarafından açıklanması, bir manipülasyonun ötesinde, bir simülasyondur.** Zaten seçimlerden üç gün önce AA'nın geçtiği haber, 24 Haziran akşamı ilan edilen sonuçlarla örtüşmektedir.

Diğer yandan HDP barajı aşmış, MHP ve İyi Parti yüzde 10'u geçmiş, İnce, yüzde 30'luk oranı ile CHP'nin yüzde 25 bandını kırmıştır. **Böylece tüm partilerin "kazanmış" görünmesi sağlanmıştır. Bu partiler de, hangi saikle olursa olsun, bu tabloya "fit oldular".**

Binlerce insan ellerinde oy torbalarıyla ilçe YSK'ların önünde görev bilinciyle beklemeye devam ederken, seçim çoktan bitmişti.

Üçüncüsü bu seçim "kanlı seçim"dir. Erzurum ve Urfa'da sandık başında çıkan olaylarda iki kişi ölmüş, birçok kişi yaralanmıştır. Urfa'da CHP'nin seçim müşahitleri okullara alınmamış, hatıta köylerden kan revan içinde kovalanmıştır. Aşiret erkeklerinin eşleri ve anneleri adına oy kullandıklarını söyleyen müşahitler canlarını zor kurtarmıştır.

Saldırıları sadece oy kullanma esnasında yaşanmadı. Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından sokakları dolduran AKP'li çeteler, havaya ateş açarak ortamı terörize ettiler, sonuçlara itiraz edecek kitleye gözdağı verdiler. Bununla da kalmayıp İstanbul'da CHP'nin Maltepe ilçe merkezi, HDP'nin Esenler ilçe binası bu gruplar tarafından sarıldı, saldırılar gerçekleşti.

Ayrıca basına yansımayan birçok yerde AKP-MHP terörü estirildi. Suçlarını bildikleri için, kitleler seçim sonuçlarına karşı ayağa kalkmasın diye ön kestiler. Hem YSK binalarını itfaiye, belediye araçlarıyla çevirip korumaya aldılar, hem de polisi ve sivil

çeteleri kitlenin üzerine saldırdılar. Kimi yerlerde yürüyüşe geçen halkın üzerine TOMA'larla gaz sıkıldı.

Dördüncüsü, burjuvazi "Erdoğan'lı geçiş"te uzlaştı. Seçim öncesinde kitlelerin yükselen öfkesinin ortaya çıkardığı tablo, Erdoğan'ın kesin gideceği izlenimini oluşturmuştu. Gerçekten oylar sandığa doğru yansısı, belki de Erdoğan açık farkla kaybedecekti.

Esasında **seçimlere giderken, AKP'nin mecliste çoğunluğu kaybettiği, fakat Erdoğan'ın başkan kaldığı bir "geçiş dönemi" seçenekler arasındaydı.** Çünkü her şeye rağmen Erdoğan, burjuvazinin tüm kesimlerine ve emperyalistlere "benimle devam edin" mesajı vermeye devam ediyor, karşılığında her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Daha 2000'lerin başında henüz birkaç yıllık başbakanken, danışmanı Cüneyt Zapsu'nun ABD'ye "onu deliğe süpürmeyin, kullanın" dediği; bu sayede Erdoğan'ın o dönemki seçimleri kazandığı biliniyor.

Şimdi de böyle oldu. ABD seçimlerden hemen önce Menbiç ve F-35'ler konusunda geri adım atmış görünerek AKP'ye yeşil ışık yaktı. Keza **diğer emperyalistlerle ve burjuvazinin çeşitli klikleriyle pazarlıkları son ana kadar devam etti. Bunun belirtileri seçim günü boyunca da an an yaşandı.**

Muharrem İnce'nin seçimlerin bittiği saat 17.01'de açıklama yapıp CHP'lileri YSK önüne çağırması, ABD menşeli Fox Tv spikerlerinin "saatler ilerledikçe Erdoğan'ın oyları düşecek" şeklindeki açıklamaları, yaygın kanı olarak "seçimin ikinci tura kalacağı" beklentisini arttırıyordu. Diğer yandan seçimler daha bitmeden sarayın ve YSK'nın önünde barikatlar kurulması, iş makinelerinin yığılması, Erdoğan'ın seçim sonuçlarını manipüle etmeye hazırlandığının kanıtıydı. Saat 20:15 civarında Erdoğan'ın zafer konuşması yapacağı duyuruldu, fakat saat 22:15'e kadar bu konuşma ertelendi. Belli ki, diğer kliklerle pazarlıklar, ikna çabaları sürdü.

Erdoğan'ın konuşması, işin bittiğini gösteriyordu. Ardından muhalif partiler tek tek açıklama yaparak seçim sonuçlarını kabullendiler ve durumu meşrulaştırdılar.

Beşincisi, seçim sonuçlarını ekonomik kriz belirledi. Erdoğan'ın bugüne kadar ki en büyük başarısı, kitleleri kontrol altında tutabilmesi oldu. Bir kesimi makarna kolileriyle vb. satın alarak, bir kesimi dinle kandırarak, önemli bir kesimin de üzerinde terör estirip, eylemlerine vahşice saldırarak...

Burjuvazinin çeşitli uyarı ve eleştirilerine karşılık, Erdoğan'ın "OHAL sayesinde grevleri erteliyoruz" sözleri, bu gerçeği hatırlatıyordu. Burjuvazi, AKP hükümetleri boyunca pervasızca sömürsünü sürdürme olanağı buldu. Kitlelere ekonomik yıkım getiren en sert kararlar, hak gasplarına dönük en vahşi saldırılar hayata geçirilebildi.

Bugün çok ciddi bir ekonomik krizin arifesindeyiz. Böyle bir dönemde, burjuvazinin öncelikli tercihi, kitleleri şiddetle ya da kandırarak bastırabilecek,

eylemlerini ve tepkilerini kontrol altında tutabilecek bir yönetim, yani Erdoğan yönetimi olmuştur.

Kitlelerin artan baskılara, hak gasplarına karşı öfkesi, Suriye ve savaş politikaları, Kürt hareketi ile kurulan ilişkiler, ekonomik istikrarsızlığın emperyalist sermayeyi uzaklaştıran etkisi gibi unsurlar, **burjuvazinin önemli bir kesiminde, Erdoğan'ın değişmesi, bir koalisyonun kurulması isteğini doğurmuştu. Ne var ki, biriken sorunlar çok derin, kitlelerin beklentileri yüksekti.** Yeni kurulacak hükümetten, taşeronlaştırmadan özel-leştirilmeye, eğitimden sağlığa, KHK'ların iptalinden hapishanelerdeki muhaliflerin serbest bırakılmasına kadar hemen her alanda çok büyük adımlar atılması beklenecekti.

Oysa **ekonomik kriz öylesine şiddetli, burjuvazinin manevra alanları öylesine dar, bu krizi kitlelere fatura etme isteği öylesine güçlüdür ki; bu tablo burjuvazinin Erdoğan üzerinde uzlaşmasına**, ya da en azından, Erdoğan'ın gidişini biraz daha ertelemesine, "Erdoğan başkanlığında koalisyon hükümeti" ile bir geçiş sürecine razı olmasına neden oldu.

Zaten Erdoğan'la pazarlıkların son ana kadar sürmesinin nedeni de, büyük ihtimalle buydu.

Altıncısı, tüm düzen partilerinin en büyük korkusu kitlelerin sokakta olmasıdır. Çünkü kitlelerin sokaklara çıktığı, eylemli gücünün farkına vardığı zamanlar, şu ya da bu parti için değil, genel olarak sömürü düzeni için, kapitalist sistem için tehditir. Sokaktaki kitleyi kontrol etmek hiç kolay değildir, bu kitlenin yıkıcı gücü, sistemin temel noktalarına kadar uzanabilir.

Bu nedenle düzen partileri, kitlelerin sokağa çıkmasındansa, en rezil yenilginin kendi hanelerine yazılmasına, en ağır eleştirilerle itham edilmeye razı olurlar.

HDP dahil tüm muhalif partiler, seçimlerdeki hilelere, sonuçların önceden belirlenmiş biçimde açıklanmasına, YSK yerine yasadışı bir şekilde AA'nın haberlerinin esas alınmasına, seçim sırasında ve sonrasında gerçekleşen saldırılara ciddi bir tavır geliştirmediler.

Öncesinde verdikleri sözleri tutmadılar. Hilelere karşı YSK önünde olacağını açıklayan İnce ve Akşener, o gece sırta kadem bastılar. Seçim sonuçları açıklandığı halde, kitlenin karşısına çıkıp bir açıklama bile yapmadılar.

Sandık değil, kitlelerin eylemli gücü belirler

Bu seçimler bir kere daha bütün açıklığıyla göstermiştir ki; kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirmenin, toplumsal ya da ekonomik sorunları çözmenin yolu sandık değildir! Seçimler çare değildir!

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesine, patatesin 6, doların 5 lira olmasına, twit atan herkesin "Erdoğan'a hareket"ten tutuklanmasına, kadın cinayetlerine, çocuk tecavüzlerine, taşeron cehenneminin sürdürülmesine karşı

tek çözüm, kitlelerin sokağa çıkmasıdır.

Hatta sandıkta Erdoğan'ı yenmenin tek yolu bile, kitlelerin sokakta olmasından geçer. İzmir'de 3 milyon, Ankara'da 2 milyon, İstanbul-Maltepe'de 6 milyon kişinin (polis kayıtlarına dayanarak verilen rakamlar) mitinglere katılması, elbette çok önemlidir. Ancak seçim günü de yüzbinler, bulunduğu her alanda ve YSK'nın önünde direnişe geçmiş olsaydı, seçim sonuçları böyle çıkmazdı.

Burjuvazinin pazarlıkları ve tercihleri ne olursa olsun, kitlelerin örgütlü ve eylemli bir güçle sokakta olması, sonuç alıcı tek yöntemdir. Yaşam hakkını savunmanın tek yoludur.

Seçimler sadece partiler için değil, kitleler için de "son" anlamına gelmez. Kitlelerin birikmiş talepleri, ekonomik ve siyasi baskının düzeyine karşı ciddi bir öfkesi-tepkisi sözkonusudur. Ekonomik krizin boyutu, kitleler üzerindeki baskıyı daha katmerli hale getirecektir. Oluşan dinamikler, kitlelerde patlama birikimlerinin yoğunlaştığını göstermektedir.

Yapılması gereken, **kitlelerin umutlarının da umutsuzluğunun da sandığa-seçim sonuçlarına bağlanmasını önlemek, asıl zaferlerin, kazanımların sokakta elde edildiğini hatırlatmaktır.**

* * *

Einstein; "elinizde sağlam bir teori var ama ölçümleriniz buna uygun değilse, teorinizi değil, ölçümlerinizi gözden geçirin" der. Bırakalım düzen partileri ve reformistler, seçimleri ve sonuçlarını kutsasın, onu teorileştirsinsinler; **tarihsel olarak doğruluğu ispatlanmış bilimsel bir teoriye dayanan Marksist-Leninistler, seçimlerin bir aldatmaca olduğunu, sonuçların önceden belirlendiğini söylemeye devam edecekler.**

24 Haziran seçimleri, ML teorisinin bu konudaki tespitlerini bir kez daha kanıtlamıştır. Düzen partileri ve reformistler, her seçim dönemi gibi bu seçimlerde de sahte umutlar yaymış, büyük bir beklenti yaratmış ve yine hayal kırıklığına uğratmıştır. Kitleleri sandığa çağırmış, ancak oyların takipçisi olmamıştır.

Kurtuluşun sandıktan değil, sokaktan geçtiği görülmeli, düzen partilerinin hiçbir demagojisine kanmadan kendi gücümüze güvenerek mücadele yükseltilmelidir. Sadece AKP-MHP gerici-faşist blokunu değil, sömürü ve soygun düzenini yerle etmek için harekete geçilmelidir. Zafer, direnen işçi ve emekçilerin olacaktır.

Bu yazı 25 Haziran 2018 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın!

Proleter Devrimci Duruş dergisi sahibi ve eski yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbaş, 11 Ağustos 2017 tarihinden beri halen tutsak...

Çağdaş Büyükbaş, dergide çıkan yazılardan dolayı 1 yıl 10 ay ceza almış, 11 Ağustos 2017'de tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne götürülmüştü. Kalan cezasının bir yılın altına düştüğü Ocak ayından itibaren de serbest bırakılması gerekiyordu. Bu yönde yapılan başvurular uzun bir süre yanıtız bırakıldı. Sonrasında, Çağdaş'ın içeride kaldığı dönemde de "siyasi faaliyetlerini sürdürdüğü" söylenerek, bu haktan yararlanamayacağı bildirildi. Gerekçe olarak da "hangi koşu kalmak istiyorsun" sorusuna, Çağdaş'ın "siyasi koşu" cevabı vermesi gösterildi.

Çağdaş Büyükbaş, zaten siyasi bir derginin sahibi ve yazı işleri müdürüydü. Tutuklanma nedeni de, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddeti konu alan yazılardı. Bunlardan dolayı "terör örgütü propagandası yapmak", "halkı kin ve nefrete tahrik etmek" gibi iddialarla yargılandı ve ardından ceza verilerek hapse atıldı. Bu iddialarla yargılanan, üstelik devrimci bir yayın organının yazı işleri müdürlüğünü üstlenen bir kişinin, siyasi koşu kalmaması kadar doğal ne olabilir?

Yeni hapishaneler yapılıyor

Türkiye'de hapishaneler, her dönem muhalif güçlerin seslerini boğmak için önemli bir araç olarak kullanıldı. AKP döneminde ise bu durum ayyuka çıktı. 240 bin civarında mahkum olduğu, bir ranzada iki, bazen üç kişinin yattığı söyleniyor. 70 bin üzerinde öğrenci, yüzlerce gazeteci halen tutsak...

Ancak bu bile az geliyor. 24 Haziran seçimlerinin ardından AKP'nin 80 hapishane daha açacağı

öğrenildi. Esnafa, çiftçiye kredi veremeyen bankaların, 80 hapishaneye kredi vermek için kuyruğa girdiği belirtiliyor.

Türkiye, 12 Eylül yıllarına benzer bir dönemi yaşıyor. Hapishaneler, toplama kamplarına dönmüş durumda. Siyasi tutsaklar "rehin" muamelesi görüyorlar. Pazarlıklara konu ediliyor, anlaşma sağlanana kadar da keyfi biçimde tutuluyorlar.

Devrimci tutsaklara yasal haklarından yararlanabilmesi için bile, pişmanlık getirmesi, adli tutsaklar gibi yaşaması dayatılıyor. Dün olduğu gibi bugün de

bu dayatmalara boyun eğmiyorlar, eğmeyecekler!..

Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF) örgütünün her yıl yayımlandığı Dünya Basın Özgürlüğü Endeksi'ne göre, Türkiye 2018'de bir önceki yıla göre iki basamak gerileyerek 180 ülke arasında 157'nci sırada yer aldı. Raporda Türkiye "gazeteciler için dünyanın en büyük hapishanesi" olarak tanımlandı. Sınır Tanımayan Gazeteciler, tüm dünyada gazetecilere ve basına karşı düşmanlığın arttığını tespit etti.

Hal böyleyken seçim öncesi af tartışmaları, Alaaddin Çakıcı, Kürşat Yılmaz gibi mafya liderleri için yapılıyor. Çakıcı'nın "sağlık sorunları" bahanesiyle özel oda tahsis ediliyor, herkesle görüşme olanağı sağlanıyor. En ağır durumdaki hasta tutsaklar, hastaneye bile götürülmezken, faşist mafya liderlerine her tür konfor sağlanıyor. Devlet Bahçeli ile görüştürülüyor, fotoğrafları boy boy yayınlanıyor. Ardından gazetecileri ölümle tehdit eden ilanlar veriyorlar. Suç niteliğindeki bu ilanlar, gazetelerde yer buluyor ve hiçbir soruşturma açılmıyor. Kısacası devlet-mafya ilişkisi tüm çıplaklığı ile bir kez daha sergileniyor.

**Çağdaş Büyükbaş Serbest Bırakılsın!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!**

Seçimler bitti Sorular ortada kaldı

Bütün düzen partileri, seçim sonuçlarını kabul-lendiklerini açıkladılar. “Eğer hile yapıldıysa bile, bu, sonuçları değiştirecek düzeyde değildi” diye özellikle belirttiler. Böylece sistem bir kere daha kutsanmış, kitlelerin seçim sandığına güveni kaybolmaması için gereken yapılmış oldu.

Ancak, dil ucuyla yapılan bu açıklamalar, kitlelerin kafasındaki soru işaretlerini gidermeye yetmedi. Çünkü, seçimlerde “müşahit seferberliği” sayesinde, pek çok sandıktan pek çok hile görüntüsü internete düşmüştü bile. **Daha önce hiç gidilmeyen yerlere gidilmiş, insanlar canları pahasına görevlerini, sandıklarını korumaya çalışmışlardı. Bu sırada yapılan yolsuzluklarla ilgili kayıtlar tutulmuş, polisler devreye girmiş, yolsuzluklar belgelenmişti.**

Bu koşullarda, sistemin bekasını korumak isteyen düzen partilerinin, “seçimlerde yolsuzluk-hile yapılmadı; sonuçlar doğrudur” deme ihtimali bulunmuyordu. Çünkü bu hiçbir biçimde inandırıcı olmayacaktı.

Bu durumda, “yapılan hile-yolsuzluklar, seçim sonuçlarını etkileyecek düzeyde değildi” açıklamasını yapmak zorunda kaldılar.

Elbette bu açıklama da, seçim sonuçlarına şöyle bir bakan hiç kimseyi ikna etmedi. Sonrasında, ilan edilen sonuçları “anlamlandırmak”, “nedenlerini bulmak” için bütün köşe yazarlarının, televizyon programcılarının, siyasetçilerin çabaları da yeterli olmadı. Hiçbir şablona, açıklamaya, “hayatın doğal akışına” uymayan son derece önemli sorular ortada kaldı.

En başta, “ne kadar oy hile ile alındı” sorusu havada asılı kaldı. İlk günlerde bu soruyu geçiştirmek için epeyce uğraşılar. Ancak partilere güvenerek sandığa giden kitle, haklı olarak hesap sormaya devam etti. Başka türlü başa çıkamayacaklarını anlayınca da “Adil Seçim Platformu çıktı, biz de seçim sonuçlarını YSK’dan, AA’dan aldık” açıklamasını yapmak zorunda kaldılar.

Bu açıklama elbette ki yeterli ve ikna edici değildi ve yeni sorular oluşturdu. Mesela, “**Adil Seçim Platformu ne zaman çökmüştü?**” CHP yetkilileri saat 20 civarında “seçimler ikinci tura kaldı” dediğinde, “Adil Seçim Platformu” çökmüş müydü? **YSK verilerine dayanarak mı CHP seçimin ikinci tura kaldığını ileri sürmüştü?** Oysa o saatlerde, Erdoğan yüzde 55 oyla önde görünüyordu.

Yoksa gece yarısına doğru CHP yeniden sahneye çıkıp “daha sandıkların yüzde 46’sı kayıtlara girdi, sonuçlar belli değil” açıklamasını (sonraki gün ise, “o sırada sandıkların yüzde 80’i açılmıştı” diyerek kendi kendilerini tekzip ettiler) yaptıktan sonra mı çıktı bu platform? O saatlerde Erdoğan çoktan zafer konuşmasını yapmıştı bile. Yani gece yarısı **CHP “sayım ve kayıt sürüyor” diye açıklama yaptığında, YSK verilerine mi bakıyordu, yoksa “Adil Seçim Platformu” verilerine mi?**

Bu sorular cevapsız biçimde bekliyor. Çünkü CHP’nin kendi elindeki sonuçları açıklaması, bu sonuçlar ile YSK’nın sonuçları arasında ne kadar

fark olduğunun ortaya çıkması anlamına geliyor.

Diğer taraftan, gerçekten “Adil Seçim Platformu”nun seçim gecesi herhangi bir saatte çıktığını varsayalım. Bütün sandık görevlilerinin, müşahitlerin ellerine ıslak imzalı tutanaklar vardı ve bunlar CHP’ye teslim edildi. Ayrıca, her sandık görevlisi, kendi aldığı tutanağın fotoğrafını çekti. **Bütün bu ıslak imzalı tutanaklar partide, fotoğraflar cep telefonlarında durmaya devam ediyor. Yani “Adil Seçim Platformu” uygulamasının yazılımı yeniden hazırlanıp, eldeki verilerin girişi gerçekleştirilebilir,** böylece seçimin net tablosu ortaya çıkartılabilir. Neden muhalif partiler, bu konudaki beklentilere cevap vermek için hiçbir adım atmıyor, tam tersine soruların bitmesi için uğraşıyorlar?

Muharrem İnce, seçimden bir gün sonra yaptığı açıklamada, “aramızda 10 milyon oy farkı var, bu farkı kapatmak zaten mümkün değil” dedi. Oysa, Muharrem İnce ile Erdoğan arasındaki oy farkının, ilk turda zaten bir önemi yoktu. Önemli olan Erdoğan’ın, yüzde 50 barajının üzerinde kaç oy aldığıdır. Bu rakam yaklaşık 1 milyon 295 bin civarındadır. **Bu 1 milyon 295 bin oyun, kaç hileli alınmıştır? 50 tanesi mi, 1 milyon 290 bin tanesi mi? Bu soru da ortada kalmıştır.**

Seçim rakamlarının pek çoğu kendi içinde özellikle tartışmalı bir tablo oluşturmaktadır.

Kürt illerinde MHP’nin oylarında, bir önceki seçime göre 2 milyon 200 bin oy fazlası görünmektedir. **MHP ne yapmıştır da, Kürt illerinde fazladan 2 milyon 200 bin seçmeni etkilemeyi, oylarını almayı başarmıştır?**

Burada hemen “özel hareketçiler, askerler vb.” diye cevap yapıştırılıyor. Ancak resmi rakamlara göre, son iki yılda Kürt kentlerine nakledilen özel hareketçi, asker, polis vb.nin sayısı 24 bindir. Bu 24 bin kişinin her birinin 10 kişilik ailesiyle beraber taşındığını varsaysak ve bunlarının tamamının AKP’ye ya da başka bir partiye değil de sadece ve sadece MHP’ye oy verdiğini ileri sürsek bile; 240 bin rakamına ulaşıyoruz. Yaklaşık 2 milyon kişinin neden MHP’ye oy verdiği yine cevapsız kalıyor.

MHP ile İYİ Parti’nin toplam oylarının yüzde 22’yi aşmış olması da bir başka sorudur. Bugüne kadar MHP’nin oylarının en yüksek olduğu dönem 1999’dur. Şubat ayında Öcalan yakalanarak Türkiye’ye getirilmiş, bu vesileyle müthiş bir şoven dalga yükseltilmiş, bu dalga üzerinden sivil faşist hareket de

yükselmişti. Nisan ayında yapılan seçimlerde MHP’nin oyu yüzde 18’e fırladı. Bugün ne böyle bir konjonktür vardır, ne de estirilen şoven bir rüzgar. Buna rağmen, bölünmüş MHP’nin iki parçasının da bu kadar yüksek oy alması akla ziyandır. Ve açıklanmayı bekleyen bir başka sorudur.

Bölgeler düzeyinde de sayısız soru ortaya çıkmaktadır.

İstanbul’da seçimden bir hafta önce Erdoğan’ın Yenikapı’da yaptığı mitinge katılım 300 bin kişi (metrekareye 4 kişi üzerinden hesap ederek) civarındadır. AKP mitinglerinin, AKP kitlesi için özel bir önem taşıdığı bilinir. AKP’den maddi çıkar beklentisi (sosyal yardım, işe girmek vb) olan ya da maddi olarak zaten faydalanmakta olan kesim, bu mitinglere gitmek zorundadır. Çünkü mitinge giderken yoklama yapılır, resim çekilir vb. kişinin gittiği kayıt altına alınır. Buna rağmen, Erdoğan’ın bu kadar önemli bir mitingine sadece 300 bin kişi (üstelik bunların ezici çoğunluğu Suriyeli) gitmiştir. **Bu tablo, AKP’nin kendi kitlesinin bile, Erdoğan’ın seçileceğine inanmadığını göstermektedir.** Diğer taraftan, Muharrem İnce’nin 23 Haziran günü yaptığı Maltepe mitingine katılım, İçişleri Bakanlığı verilerine göre 6 milyon 742 bin kişidir. (Çevre illerden gelenlerin sayısı ile İstanbul’da yaşayıp da mitinge katılmayan CHP’lilerin sayısı birbirini dengelemektedir.)

İstanbul’daki seçmen sayısına ve seçim sonuçlarına bakıldığında, İnce’nin mitingine katılan yaklaşık 7 milyon kişinin üçte birinin, ertesi gün Erdoğan’a oy vermiş olması gerekir ki, böyle bir şeyin olma ihtimali yoktur.

Keza Yalova gibi, muhalefet açısından psikolojik önemi olan seçim bölgelerinde, muhalefetin oyu mantığa sığmayan düzeylerde kalmıştır.

Binlerce insan, ellerinde oy torbaları ile ilçe YSK’lar önlerinde beklerken, sandıkların yüzde 90’ının açıldığı-nın duyurulmasının da bir izahı yoktur.

“Sistemin değişmesi”ni seçimlere bağlayan, parlamentodaki varoluşun sorunları çözeceğini ileri süren parlamentarist görüş, zaten ilkesel olarak yanlıştır ve bize uzaktır. Toplumsal değişimlerin de, hak kazanımlarının da seçim sonuçlarıyla değil, kitlelerin eylemli gücüyle gerçekleşebileceğini her aşamada görüyoruz. Bu nedenle, seçim sonuçlarına umut bağlamadığımız gibi, sonuçlar bizim açımızdan bir şeyi değiştirmiyor.

Ancak, **CHP’sinden HDP’sine, reklam yapan sanatçılarından “Adil Seçim Platformu”nda görev alanlara kadar, kitleleri seçime-sandığa çağıran, seçim sonuçlarına ilişkin umut vadeden tüm kesimlerin;** Suruç’taki bir köyde sandığa sahip çıkmak isterken dayak yiyen müşahide, cüppeleriyle İnce’nin işaretini beklemekte olan avukatlara, sabahın 5’inde sandığın başına gidip, aç ve yorgun biçimde YSK önünde sabahlayan sandık görevlilerine, hastayken veya birçok işi varken **sandığa giden herkese hesap vermeleri gerekiyor.**

Seçimden önce “her bir oyun sahibi olacağız” diye söz verenlerin, seçim günü ortadan silinmelerini, sonrasında ise mantıklı tek bir açıklama yapmadan laf gevelemelerini anlatabilmeleri gerekiyor.

Aksi taktirde, bütün sorular havada kalıyor ve düzen partilerinin tüm çabalarına rağmen, seçimlerin inandırıcı olmadığı olanca çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Seçimlerin ardından genel olarak muhalefet zor günler geçiriyor. Yenilginin sonuçları yaşanmaya başladı. Özellikle anamuhalefet partisi CHP'de işler iyice karıştı.

Bilindiği gibi seçim gecesi muhalefet partilerinin liderleri ortalıkta görünmediler. Kendilerine umut bağlayan milyonlarca insanı yüzüstü bıraktılar ve bir kez daha hayal kırıklığı yarattılar. Seçim sonrası yaptıkları açıklamalar da ikna edici olmadı.

Esasında **hiçbiri seçim öncesi yarattığı beklentiye uygun bir oy alamamışken ve ortada bariz bir fiyasko sözkonusuyken, her biri farklı gerekçelerle durumu mazur göstermeye çalıştı.** İYİ Parti, yeni kurulmuş bir parti olarak iyi oy aldıklarını söyledi mesela. HDP, onca saldırıya rağmen barajı aşmış olmakla övündü. CHP, hem İYİ Parti'nin seçimlere katılmasını, hem de HDP'nin barajı aşmasını sağladıklarını söyleyerek, seçim stratejilerinin "başarılı" olduğunu iddia etti. CHP'nin cumhurbaşkanı adayı Muharrem İnce, kendisinin iyi bir oy aldığını, fakat Akşener ve Karamollaoğlu'nun beklediğinin çok altına düştükleri için, ikinci tura kalamadığını söyledi. Ve tabi hepsi ne kadar adaletsiz, eşitsiz koşullarda yarıştıklarından yakındılar. Sanki o koşullar yeni ortaya çıkmış ya da yeni farketmişler gibi...

Kısacası hepsi "başarılı"ydı, fakat ya rakipleri yüzünden, ya da koşullardan dolayı yenik görünüyorlardı. Onca laf kalabalığı arasında bir türlü seçim gecesinde nelerin döndüğüne gelinmedi. O saatlere dair kimse doğru-düzgün bir açıklama yapmadı. Zoraki yapılanlar da tutarsız ve demagojikti.

CHP'de kurultay sesleri

CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olarak Muharrem İnce'yi ilan ettiği günden itibaren, seçimlerden sonra CHP'de genel başkanlık yarışının kızışacağı bekleniyordu. Öyle de oldu. Daha seçimlerin ertesi günü bir grup genç, CHP Genel Merkezi önünde oturma eylemine geçti. Ardından Elazığ milletvekili Gürsel Erol, Kılıçdaroğlu'nun istifasını istedi. Ve İnce de seçimlerden sonraki ilk konuşmasında genel başkanlık yarışını başlatacağının sinyallerini verdi.

Hatırlanacaktır; Kılıçdaroğlu'nun İnce'yi harcamak için aday gösterdiğini, ilk olarak AKP'liler yaydı. Erdoğan da, İnce'nin ziyareti sırasında bunu yineledi. İnce ise, Kılıçdaroğlu'nun kendisine rakip birini aday göstererek "yüce gönüllülük" yaptığını söylüyor, seçimlememesi durumunda genel başkanlığa aday olma-

yacağını belirtiyordu. Keza kendisinin CHP'den daha fazla oy almasının normal olacağını ve partisnin arkasında durduğunu, herhangi bir sorun yaşamadıklarını söyleyip duruyordu.

Ve muhalefet karıştı!

Elbette bütün bunlar seçim öncesi söylenen sözlerdi. **Her burjuva politikacısı gibi İnce de "dün dündür" felsefesiyle bütün bu sözlerinin üzerine sünger çekti ve seçim biter bitmez bayrak açtı.**

Yüzde 30'luk oyla CHP'nin son yıllardaki yüzde 25 bendini aşmış olmakla övünerek, yeniden genel başkanlığa göz dikti. Olağanüstü bir kurultaya gidilmesi, kendisinin genel başkan, Kılıçdaroğlu'nun "onursal başkan" olmasını istediğini duyurdu. Hem de bunu eşleriyle birlikte yedikleri bir yemekte Kılıçdaroğlu'na teklif etmiş, sonra da kamuoyu ile paylaşmıştı. Buna karşılık Kılıçdaroğlu ve CHP yönetimi, İnce'yi "siyasi nezaketsizlik"le itham etti ve MYK'yı toplayarak "gündemimizde kurultay yok" açıklamasını yaptı.

Eski CHP başkanlarının araya girmesiyle yumuşayan ortam, bir kez daha gerildi. CHP yönetimi, 9 ay sonraki yerel seçimleri gerekçe göstererek kurultayın toplanmayacağını belirterek, 30'dan fazla il delegelelerinden kurultay çağrısı geldiği ve imzaların toplanmaya başladığı söyleniyor.

Sonuçta CHP'de kılıçlar çekilmiş durumda. Elbette bu durum en çok AKP-MHP blokunu sevindiriyor. **Onlar "başkanlık sistemi"ne geçişin hazırlıklarını yaparken, CHP'nin kendi iç sorunlarıyla boğuşması; keza seçim hileleri-bilgisayar oyunları konuşulacağına, CHP'nin kurultay ve genel başkanlıkla uğraşması, AKP'nin gökte arayıp da yerde bulduğu şeydir.**

Belli ki, İnce ve ekibi (CHP yönetimi de) seçimdeki sefaletlerini konuşmak yerine, kurultay ve başkanlık tartışmalarını yeğliyor. **Halka hesap vermeleri gerekirken, dikkatleri CHP'nin iç sorunlarına çekerek, bu zorunluktan kaçıyor. Adeta seçim gecesi üzerine bir sis bombası atılıyor.**

Seçim bitti ittifak dağıldı

CHP iç sorunlarına gömülmüşken, ittifak yaptığı İYİ Parti ve Saadet Partisi, artık ittifakın bittiğini açıkladılar. CHP bir darbeyi de seçim öncesi destek sunduğu bu partilerden yedi.

Adına "millet ittifakı" denilen bu ittifak, güya "ilkeler" üzerine oturmuştu ve seçimlerden sonra da devam edecekti. Parlamenter rejime dönmek, seçim barajını kaldırmak, yeni anayasa hazırlamak gibi konularda anlaşılmıştı. Fakat seçimlerde umduklarını bulamayınca, bir hafta içinde ittifak çatırdadı ve dağıldı.

Seçimlerden hemen sonra İYİ Parti milletvekillerinden AKP'ye sıcak mesajlar gönderilmeye başladı. AKP, MHP yerine kendileriyle işbirliği yapabiliirdi! AKP'nin kimi politikalarına İYİ Parti destek sunabilirdi! Yani İYİ Parti, hemen "aslına rücu" ediyor, gerici-faşist yüzünü ortaya seriyordu.

Benzer bir yönelimi Saadet'ten de görmek kimseyi şaşırtmaz. Henüz İYİ Parti kadar "açık çek" vermiyorsa da, "ittifakın bittiği"ni açıklayarak elini rahatlatmak istediği açık.

Her iki parti de seçim öncesi verdikleri taahhütlerden bir an evvel kurtulmak istiyorlar. Böylece

parlamenter rejime geri dönmek, yeni bir anayasa hazırlamak gibi projelerin şimdilik rafa kaldırıldığı görülüyor.

Ayrıca seçim döneminde bile CHP ile birlikte görünmekten rahatsızlık duyan, tabanlarından tepki alan bu partiler, "köprüyü geçene kadar" sırtına bindikleri CHP'den, ihtiyaçları kalmadıkları anda inmekte, hatta sırt çevirmekte bir beis görmüyorlar. Bu ittifakın hiç de "ilkelere" dayanmadığı, seçim barajını aşmak gibi pragmatist bir amaca hizmet ettiği, şimdi çok daha net biçimde ortaya seriliyor.

Seçimlerden önce estirilen Akşener rüzgarı, İnce'nin adaylığının ardından biraz kesilmişti. Fakat yine de yüzde 15'in üzerinde oy alacağı beklentisi vardı. Keza İYİ Parti'nin "merkez sağ" boşluğunu dolduracağı, AKP'den oy çalacağı hesap ediliyordu. Benzer bir şekilde Saadet Partisi'nin de AKP'deki dinci kesimlerin oylarını alması bekleniyordu. Bu durumda mecliste muhalefet çoğunluğu elde edecek, cumhurbaşkanlığı seçimleri de ikinci tura kalacaktı; ikinci turda ise, İnce'nin kazanacağına kesin gözüyle bakılıyordu. Bunların hiçbiri olmadı!..

Çünkü **24 Haziran seçimleri, hileli bile olsa sandığa giren oylarla belirlenmedi. Muhalefetin de bunu engellemeye gücü yetmedi, sonrasında kimi pazarlıklarla duruma boyuneğdiler.** Bu durumda ittifakı sürdürmenin bir gereği kalmamıştı! Artık "her koyun kendi bacağından asılmalı" her parti kendi işine bakmalıydı...

Rejimin muhalefet ihtiyacı

Seçimlerin hemen ardından gerek CHP'de yaşanan iç kargaşa, gerekse ittifakın dağılması, seçim sonuçlarının muhalefeti paralize ettiğinin resmidir.

Yenilgilerin birlikleri parçalaması veya iç sorunlar yaratması doğaldır. Ancak **yaşanan herhangi bir seçim yenilgisi değildir. Bir sefalet, bir kepezellik örneğidir... Halka karşı en küçük bir sorumluluk duymadan, onu yüzüstü bırakmaktır.** Seçim öncesi şişirilen balonların bir-kaç saat içinde sönmektedir. AKP'nin karşısında sergilenen pejmürdelik, etkisizlik, siliklikler...

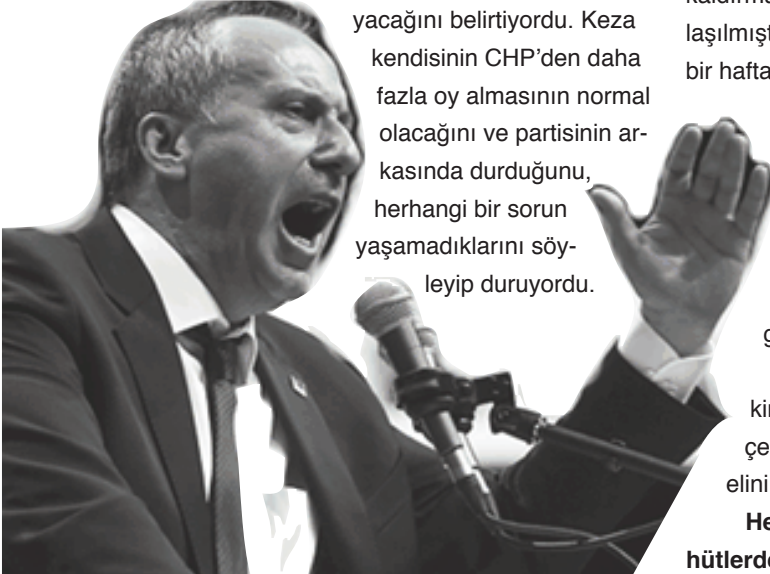
Daha önemlisi, 24 Haziran'da yapılan entrikalara başta CHP olmak üzere muhalefetin en hafifinden göz yumması, sessiz kalmasıdır. **Seçim gecesi ne tür pazarlıklar yapıldığı, kimin neye teşne olduğu ise meçhuldür.**

Böyle bir tablo karşısında muhalefetin parçalanması kadar doğal ne olabilir?

Elbette **rejimin kitlelerin artan öfkesini yatıştırarak ve onu yeniden düzene bağlayacak bir muhalefete ihtiyacı var.** "Majestelerinin muhalefeti" gibi bile olsa bir muhalefet partisi gereklidir. Ve illa ki buna bir çare bulunacaktır.

Halkta oluşan bu kırılmanın ardından CHP'de değişim kaçınılmaz. Her ne kadar "yeni bir lider doğuyor" diyerek estirilen İnce rüzgarı kısa sürede dinmiş, hatta tersine dönmüş ise de, CHP'de vitrin değişikliğine gidileceği belli olmuştur.

Devrimci bir alternatif oluşana kadar ne yazık ki kitleler, "sol" görünümlü düzen partilerinden medet ummaya devam edecektir.

AKP'nin dayatmasına rağmen MEMUR-SEN ILO'YA KABUL EDİLMEDİ

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (İLO) en yüksek organı olan 107. Uluslararası Çalışma Konferansı toplantısı 28 Mayıs-8 Haziran 2018 tarihleri arasında Cenevre'de yapıldı. Bu toplantıda Türkiye hak ihlalleri konusunda en kötü 10 ülke arasına girdi. Ayrıca Memur-Sen'in delegeliği İLO tarafından kabul görmedi. Türkiye iki konuda birden hezimet yaşamış oldu.

1919 yılında kurulan ve günümüzde 187 ülkenin üye olduğu İLO, her yıl üyesi olan bileşenlerle düzenli olarak toplanıyor. Katılan delegeler kendi ülkeleri hakkında raporlar sunuyor. Bu raporlar üzerinden işçi hakları ihlallerini raporlaştırıp yayınlanıyor. En kötü 25 ülkeyi İLO "kara liste"ye alıyor.

Türkiye de geçen yıllarda "kara liste"ye giren ülkeler arasındaydı. AKP hükümeti, bozuk sicilini gizlemek için hukuksuz bir şekilde Memur-Sen'i delege olarak İLO toplantısına gönderdi. DİSK, KESK, Türk-İş, Kamu-Sen'in itirazları sonucu Memur-Sen'in delegeliği İLO Tespit Komitesi tarafından kabul edilmedi.

Çalışma Bakanlığı'nın Memur-Sen ısrarı

Birleşmiş Milletler (BM) çatısı altında faaliyet yürüten İLO'da her ülke 4 temsilci ile katılıyor. Bunların ikisi hükümet, biri patron, biri işçi delegesi oluyor. İLO işleyiş ve yasasında her delege eşit haklara sahip denilse de, oluşumu itibarıyla işçi sınıfı 3-1 yenik durumda. Hükümet ve patronlar aynı sınıfın, burjuva sınıfının delegeleri çünkü. BM zaten emperyalistlerin hizmetinde olan bir kurum. Ayrıca işçiler adına giden sendika delegeleri de işbirlikçi. Dolayısıyla işçi sınıfını temsil eden kimse yok dersek yanlış olmaz. Yine de hak ihlallerinin raporlaştırılıp kamuoyuna sunulması hükümetler üzerinde bir baskı oluşturuyor.

İLO, ücretli çalışanların tümünü "işçi" kabul ediyor. Yani işçi, memur, sözleşmeli personel, geçici personel statüsünde çalışanların tümü, "işçi" sayılıyor. Böyle olunca en fazla üyeye sahip memur sendikası da olsa İLO'da temsil edilebiliyor. Ancak en fazla üyeye sahip olması yetmiyor, diğer konfederasyonların da onayını alması gerekiyor.

Bugüne dek Türkiye'yi Türk-İş temsil ediyordu. AKP döneminde en fazla üyeye sahip sendika Memur-Sen oldu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu da, diğer konfederasyonların onayını almadan, İLO'ya Memur-Sen'i delege olarak atadı. Ama atamayla delegeliği kazanamadı! Kaldı ki, Memur-Sen'in üye sayısı 1 milyon iken, diğer konfederasyonların toplam üye sayısı 1 milyon 700 binin üzerindedir.

AKP'li bakanların Memur-Sen ısrarı bitmiyor. Geçen yıl da dönemin Çalışma Bakanı Mehmet Müezzinoğlu, Memur-Sen'i İLO'ya delege olarak yollamaya çalışmıştı. Diğer konfederasyonlardan gelen tepkiler üzerine vazgeçmek zorunda kaldı. Bu yıl yine Memur-Sen'de ısrarlarını sürdürdüler.

AKP ülke içinde çeşitli hileler ve baskı ile yandaş sendikaları ne kadar şişirse de, bunu uluslararası kuruluşlara kabul ettiremiyor. İLO, Memur-Sen'in delegeliğinin kendi anayasalarına aykırı olduğunu ve "bağımsız bir sendika olmadığı"nı söyleyerek reddetti.

Bunun üzerine DİSK, KESK, Türk-İş, İLO Genel Müdürlüğü'ne yazılı başvuru yaparak Memur-Sen'in delegeliğinin kabul edilmemesini istedi. Ayrıca bu konfederasyonların bağlı oldukları Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), İLO yetki komitesine başvurarak itiraz edince, Memur-Sen veto yedi. **Komite, Memur-Sen'in delegeliğinin İLO anayasasına aykırı olduğunu ve "bağımsız bir sendika olmadığını" belirtti.** Ayrıca İLO, gelecek yıl için hükümete, işçileri temsilen, diğer konfederasyonların onayını alan bağımsız bir sendikanın gelmesi uyarısında bulundu.

AKP hükümeti ve Çalışma Bakanlığı İLO'nun bu işleyişini, yasalarını bilmez olurlar mı? Öyleyse Memur-Sen'de ısrar neden?

Bunun iki yönü var: **Her alanda yandaş oluşturmaya çalışan AKP hükümeti, yandaşı olan sendikaları İLO delegesi yapmak istiyor.** Bir yandan Türk-İş'i ele geçirmeye çalışırken bir yandan da Hak-İş'in en çok üyeye sahip olması için her yolu denedi. Bütün çabalarına rağmen ne Hak-İş en çok üyeye sahip olabildi, ne de Türk-İş'i tamamen yandaşı yapabildi. Geriye en çok üyeye sahip yandaş Memur-Sen kaldı.

İkincisi ve daha önemlisi; Türkiye'de hak gaspları ve işçi cinayetleri o kadar çok ki, bunu gizleyebilecek bir sendika temsilcisi istiyor. Türkiye'deki kötü çalışma koşullarını, hak gasplarını işçi cinayetlerini gizlememeye çalışıyor. Yani gerçekleri çarpıtacak, hatta tam tersini anlatacak yandaş bir sendikayla temsil edilmeye çabılıyor.

Plan buydu. Ama tutmadı, duvara çarptı. Kurnazlık yapayım derken, kötü olan siciline bir yenisini daha kendi elleriyle yazdırmış oldu.

Yandaş sendikalarda anormal üye artışı

AKP dönemiyle birlikte işçi sendikalarında Hak-İş, memur sendikalarında ise Memur-Sen, "yaşamın

doğal akışına" aykırı şekilde üye sayılarını arttırdı. **Memur-Sen KESK'ten sonra kurulmasına ve mücadele alanında hiç görülmemesine rağmen, kısa sürede "en fazla üyeye sahip konfederasyon" oluverdi.**

AKP'nin işbaşına geldiği dönemde Memur-Sen, sendikalı memurlar arasında yüzde 12.4'lük paya sahipti. Ocak 2017 itibarıyla Memur-Sen, sendikalı memurların yüzde 54.4'ünün örgütlü olduğu sendika haline geldi. Yani üye sayısı 15 yılda yaklaşık 10 kat arttı. Böylece her iki sendikalı memurdan biri, Memur-Sen üyesi oldu.

Memurların sendikalaşmasına önderlik eden ve başlangıçta en fazla üyeye sahip olan KESK ise, AKP döneminden sonra hızla gerileyerek üçüncü sıraya düştü. Birinci sırada açık ara ile Memur-Sen, ikinci sırada Türkiye Kamu Sen, üçüncü sırada KESK bulunuyor.

Benzer bir tablo işçi sendikaları için de geçerli. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Ocak 2018 tarihinde açıkladığı

son rakamlarda Hak-İş'in büyük bir tırmanışa geçtiği görülüyor. İşçi sendikalarının üye sayılarındaki son durum şöyle: Türk-İş'in üye sayısı 925 bin 39, DİSK 149 bin 187, Hak-İş'in ise 615 bin 301.

Gerek Hak-İş, gerekse Memur-Sen, bugüne dek hiç bir direnişe öncülük etmedi, işçi-memur haklarında bir gelişmeye imza atmadı. Üstelik diğer sendikalar da çok sonra kuruldu. Buna karşın **son yıllarda üye sayılarındaki bu anormal artışlar, hükümeti arkalarına almaları ve işyerlerinde baskı kurmaları mümkün oldu.** Hatırlanacaktır her iki sendika da 16 Nisan referandumunda "Evet" oyu kullanacaklarını söylemiş ve bu doğrultuda çalışma yapmıştı.

Türkiye en kötü 10 ülke arasında

AKP ülke içinde çeşitli hileler ve baskı ile kendine yandaş sendikaları ne kadar şişirse de, bunu uluslararası kuruluşlara kabul ettiremiyor. Son örneğini İLO da yaşadığımız gibi...

Delegelik konusunda veto yiyen Türkiye, sendikal haklar konusunda da kara listeye girdi.

İLO konferansı sırasında her yıl küresel sendikal hak ihlalleri raporunu açıklayan ITUC, Türkiye'yi sendikal hak ihlalleri konusunda 10 ülke arasına koydu. Özellikle sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev haklarının kullanımına ilişkin yasal ve fiili engelleri sıraladı. ITUC raporuna göre, Türkiye, Cezayir, Bangladeş, Kamboçya, Kolombiya, Mısır, Guatemala, Kazakistan, Filipinler ve Suudi Arabistan 2018'de işçi hakları açısından dünyanın en kötü 10 ülkesi.

Türkiye'nin küresel işçi hakları açısından sık sık en kötü ülkeler arasında yer alması, çalışma koşullarının ne kadar kötü, hak ihlallerinin ne kadar çok olduğunu gösteriyor. Emperyalist kurumlar bile, bu gerçeği kabul etmek ve kınamak zorunda kalıyor.

AKP döneminin en sorunlu özelleştirmelerinden biri olan Türk Telekom'da yeni bir "borç krizi" kapıya dayanmış bulunuyor. Telekom'u 21 yıllığına kiralayan Oger Telekom adlı şirket, vadesi geçmiş borçlarını ödemiyor.

Bir taraftan devasa karlar devşiren şirketin, diğer taraftan özelleştirme bedeli için çektiği kredileri ödemiyor oluşu, özelleştirmenin yeniden tartışmaya açılmasına neden oldu.

Telekom'un peşkeş hikayesi

Telekom, 2005 yılının Kasım ayında, yüzde 55 hissesi için en yüksek teklifi veren Oger Telekom şirketine, 21 yıllığına kiralanmıştı. Lübnanlı Hariri ailesinin, Suudi Telekom Şirketi'yle (STC) ortak olduğu Oger Telekom, Türkiye'de kurduğu Oger Telekomünikasyon AŞ (OTAŞ) adlı şirket üzerinden bu özelleştirmeyi gerçekleştirmişti.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ile dönemin başbakanı Erdoğan, Telekom özelleştirmesini birlikte izlediler. AKP döneminin bu en büyük peşkeşine, devletin doğrudan destek verdiğinin ifadesiydi bu. Hükümet ve ordu, birlikte özelleştirme toplantısını seyretmişlerdi.

Oger'in Telekom için ödediği fiyat, 6.5 milyar dolar oldu. Oysa, 1993 yılında Telekom'a 25-30 milyar dolar fiyat biçiliyordu. O dönemde Türkiye'nin dış borcu, toplam 26 milyar dolardı.

Telekom'un 2006'dan 2014 sonuna kadar Türk Telekom'dan elde ettiği kar, 11 milyar 822 milyon dolar oldu. Şirketin yüzde 55 hissesine sahip Oger'in payına düşen miktar ise 6 milyar 614 milyon dolardı. Yani şirketin 9 yılda aldığı kar payı, özelleştirme sırasında ödemesi gereken ve bankalardan kredi olarak çektiği paradan daha fazlaydı. Bu durumda tüm borcunu ödemiş olsa bile, yine de kardaydı.

Oger, Telekom'un hisselerini alırken bedelini cebinden ödemedi. Bankalardan kredi çekti, borçlandı. Sonrasında ortaya çıkan devasa karlar ise, borçları ödemek için kullanılmadı. 2013 yılında borçlarını ödeyebilmek için yeniden 4.75 milyar dolar kredi çekti. Normal şartlarda bankalar bu koşullarda yeniden kredi vermezler; Oger krediyi nasıl buldu, bu da bir başka şaibe.

İkinci çekilen kredi de yetmedi, borçlar ödenmedi. Ve 2017 yılı ortalarından itibaren, ödenmeyen, vadesi geçen borçları yeniden gündeme oturdu. Devlet bu borçlar için uyarı yaptı, süre tanıdı; süre dolmasına rağmen borç yine ödenmedi. 2017 yılında, Telekom'un karı 1.1 milyar TL olarak açıklandı. Ama bu karlar da borç ödemelerine gitmedi.

Üstelik bu süre boyunca, PTT'den devralmış olduğu, binlerce irili-ufaklı taşınmazı sattı. Ülkenin dört bir yanında, kırsalda, il ve ilçe merkezlerinde bulunan arsalar, araziler, binalar, eğitim tesisleri vb. teker teker satıldı. Bu taşınmazlar hangi yetkiyle satıldı, kaçta satıldı, satış bedeli kimin cebine girdi, belli değil. Bu

Telekom'da borç krizi

satışlardan gelen gelir de borç ödemelerinde kullanılmadı.

Oysa, Oger'in böyle bir satış yapmaya hakkı da yoktu. Çünkü **Oger, Telekom'un yüzde 55 hissesini satın almamış, 21 yıllığına kiralamıştı. 2026 yılında sözleşme bitiyor, Telekom'un yüzde 55 hissesi yeniden kamu mülkiyetine geçiyordu.** Bu koşullarda, Telekom'a ait taşınmazların binlercesini satma hakkı yoktu. Tersine, bu taşınmazları, 2026 yılında kamuya devretmesi gerekiyordu.

Telekom, 2005 yılında değerinin çok altında bir fiyata, iki yıllık karı karşılığında Oger şirketine peşkeş çekilmişti. Şirket, geçen 13 yıl içinde Telekom'dan gelen karı cebine indirdiği gibi, devletin mülkiyetinde olan taşınmazlarını satarak ekstra gelir elde etti ve onu da cebine indirdi. Özelleştirme bedeli olan parayı cebinden vermedi, kredi çekti. Kredi borçlarını ödeyemeyince yeniden kredi çekti, onu da ödeyemedi.

Telekom, herhangi bir özelleştirme değildir. Dünyada en karlı alanlardan birine dönüşen telekomünikasyon sektörünün sermayeye peşkeş çekilmesidir. Daha önemlisi, haberleşme sistemlerini kontrol altına almaktır. Telekom'un bütün hukuk dışı hamlelerine göz yumulması, tüm mali sorunlarının "elbirliği ile" çözülmesi, tabloyu gözler önüne seriyor.

Şimdi Telekom'a devletin el koyması ya da kredi veren bankaların el koyması tartışılıyor. **Bir özelleştirme prototipidir Telekom. Devletin malının, halkın vergileriyle yaratılan zenginliklerin, özel şirketlere peşkeş çekilmesinin, en çarpıcı örneklerinden biri...**

Telekom işçisi hedefte

Telekom'un özelleştirilmesi süreci, bütün yönleriyle devletin zarar gördüğü çarpıcı bir tablo ortaya koyuyor. Telekom'da çalışan işçiler ise, özelleştirmenin yapıldığı günden bu güne, hak gasplarından işçi kıyımlarına kadar çok şiddetli bir saldırının hedefi durumundalar.

Telekom, içinde bulunduğu krizi, bir kere daha işçilere fatura etmeye çalışıyor. Kredileri ödemeyen Oger, şirket çalışanlarının yüzde 25'ini işten çıkarma kararı aldı. Bu kıyımı da "düşük performans" gibi hiçbir kritere dayanmayan kavramlarla gerekçelendirmeye çalıştı.

Genel tabloda işçi kıyımı, Telekom sürecinin ayrılmaz bir parçası olarak görülüyor. **Özelleştirildiği 2005 yılında, Türk Telekom bünyesinde çalışan personel sayısı 51 bin 737 olarak kayıtlara geçmiş. Bugün ise, Telekom'un toplam çalışan sayısı (Telekom kapsamındaki 8 şirkette çalışan taşeron işçilerle beraber) 34 bin 147.** Yani 13 yıl içinde, 17 bin 590 kişi işten atılmış.

Aslında işten atılan personel sayısı çok daha yüksek. Ancak atılanların bir kısmının yerine, asgari ücretle yeni işçi alınmış. İşçi kıyımları, bir taraftan atılan işçiler için büyük bir ekonomik yıkım anlamına geliyor.

Diğer taraftan, geride kalanların çalışma koşulları ağırlaşmış. İşler daha az sayıda insanla, daha yoğun çalışma temposu, daha uzun işgünü, daha sınırlı dinlenme koşulları ve daha düşük bir ücretle yapılmaya devam edilmiş.

Bu süreçte sendikasıızlaştırma ve örgütsüzleştirme saldırıları, esnek çalışma ve kapsam dışı çalışma adı altında hak gaspları da sistemli biçimde yürütülmüş.

Telekom işçilerinin direnişi, daha özelleştirme sürecinde başladı. Özelleştirmenin gündemleştiği, ihalelerin verildiği günlerde, işçiler iş bırakma eylemleri, işgaller yürüyüşler gibi pek çok eylem gerçekleştirdi. Özelleştirme sonrasında ise, şartlar ağırlaştıkça, Telekom işçilerinin direnişi de büyüdü, yaygınlaştı.

En önemli direniş, 2007 yılında, özelleştirme sonrası ilk toplu sözleşme döneminde ortaya çıktı. **Toplu sözleşmenin tıkanması üzerine, Ekim 2007'de grev başladı. Telekom grevi, 12 Eylül yıllarının ardından, bir işkolunda tüm ülkeye yayılmış ilk grev olma özelliğini taşıyordu.** Türkiye Haber-iş sendikasına üye yaklaşık 28 bin işçi, 81 ilde, 600 işyerinde greve çıkmıştı. **Keza, yine 12 Eylül sonrasında, kamudaki ilk grev olarak da tarihe geçti.**

Grev boyunca patron, devlet destekli biçimde her tür saldırıyı gerçekleştirdi. İşçilere biber gazlı polis saldırılarından, mahkemeye vermeye kadar tüm şiddet yöntemleri kullanıldı.

Keza psikolojik savaş unsurları da devreye sokuldu. Mesela patronun adamları fiber optik kabloları kesiyor, Telekom işçilerinin kestiğini iddia ederek ve durumu mahkemeye taşıyarak kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlardı. Ya da işçilerin fahiş zamlar istediği dedikodusu yayılıyordu.

Sarı sendikanın da ihanetiyle birleşince, Telekom grevi 45. günde yenilgiyle sonuçlandı. Ancak sınıf mücadelesi tarihine önemli kazanımlar bıraktı.

Stratejik sektörler bile özelleştirildi

Telekom'un özelleştirilmesine dönük en önemli itirazlar, stratejik sektörlerin özelleştirme kapsamına alınması konusunda yaşanmıştı.

Gerçekten de ülkenin en önemli iletişim altyapısını elinde tutan Telekom, bankacılıktan hastanelere, trafik ve sinyalizasyondan askeri hizmetlere, itfaiyeden borsaya, televizyon kanallarından konsolosluklara, internetten cep telefonlarına kadar yaşamın hemen her alanına uzanan bir güce sahip.

Yani Telekom'u elinde tutan, tüm bu alanlarda rahatlıkla hakimiyet kurabiliyor. Telefon dinlemelerinden casus yazılımlara, hastane bilgilerinden askeri yazışmalara, bankaların kredi sisteminden demiryolu sinyalizasyonu-na kadar her alanda doğrudan bilgi sahibi olabiliyor; bu bilgileri başka amaçlarla kullanabiliyor; bilgileri yada bilgiyi kullananları maniple edebiliyor.

Tam da bu nedenle **Telekom "stratejik" bir misyon taşıyor.**

AKP hükümetinin bu kadar önemli bir alanı Suudi-Lübnan ortaklığı bir şirkete vermesi, üstelik ihale sürecinin Erdoğan ve Hilmi Özkök tarafından doğrudan takip edilmesi, son derece bilinçli bir adım atıldığını gösteriyor.

Bu bilinçli tutum, her alanda kendisini ortaya koyuyor. Mesela işçi direnişleri söz konusu olduğunda hemen devlet müdahale ediyor. Şirketin borçları arttığında hemen banka kredisi yetiştiriliyor. 2017'de çıkartılan 130 maddelik torba yasa ile, borç batağındaki Telekom'un bazı vergi ve ücretlerden muaf tutacak düzenlemeler içeriyor. Okullarda büyük tantanalarla tanıtılan ve hızlı bir biçimde çöpe atılan Fatih Projesi'nin altyapısı Telekom'a verilerek devasa bir rant sağlanıyor. Buna benzer pek çok yöntemle, Oger şirketine rant alanları açılıyor.

Diğer taraftan Telekom da AKP hükümetine olan "borcunu" farklı yöntemlerle ödüyor. Bankalara kredi borçlarını ödemeyen Telekom, yandaş medyaya pervasızca reklamlar vererek yandaş medyayı besliyor mesela. Ya da AKP'nin istemediği haberlerin internette yer almasını engelliyor; erişim yasağı getiriliyor. Kimi zaman AKP'nin isteğiyle internet kısıtlanıyor, kimi zaman Youtube, Facebook, Twitter gibi internet platformlarına erişim engelleniyor.

Telekom özelleştirmesi herhangi bir özelleştirme değildir. **Bir yanıyla dünyada en karlı alanlardan birine dönüşen telekomünikasyon sektörünün sermayeye peşkeş çekilmesidir. İkincisi ve daha önemlisi ise, haberleşme sistemlerini kontrol altına almaktır.**

Telekom'un bütün hukuk dışı hamlelerine göz yumulması, bütün mali sorunlarının "elbirliği ile" çözülmesi, tabloyu gözler önüne seriyor.

Maden işçileri isyan ediyor!

Bartın'ın Amasra ilçesinde özel bir maden ocağında taşeron firmaya bağlı çalışan 70 maden işçisi, maaşlarını alamadıkları için eyleme geçti. Maden işçileri, SGK primlerinin ödenmediğini ve 3 aydır maaşlarının yatırılmadığını belirterek, kendilerini çalıştıkları ocağa kapattılar.

Maden işçileri, kendilerini ocağa kapatmadan bir basın açıklaması yaptı. Bunu çektikleri videoyla kamuoyuna duyuran işçiler şunları söyledi:

"Biz Gömü köyü Hema kuyuları yeraltı maden çıkarma işini yapan DENFA şirketinin çalışanlarıyız. Çok tehlikeli sınıfta sayılan yeraltı madenlerinde çalışan işçiler olarak, işimizi eksiksiz yerine getirmemize rağmen ücretlerimizi alamıyoruz. Bizler her gün ölümle burun buruna çalışırken, hak ettiğimiz ücretlerin ödenmesini tüm haklarımızın verilmesini istiyoruz. Şimdi çalışmaya hazır olduğumuz halde, ücretlerimizi alamadığımızdan ötürü, işi görmekten kaçınma hakkımız olmasına rağmen iş akitlerimizin sonlandırıldığına dair bir bilgi aldık. Biz bir yere gitmiyoruz. Tüm kamuoyunun yanımızda olmasını istiyoruz."

Hattan Holding'e bağlı Hema Maden'de çalışan işçiler, daha önce de hakları için eylem yapmışlardı. Madendeki 148 işçi, 13 Mart günü önce ücretli izne çıkarılmış, sonra da maaş

ve tazminatları ödenmeden işlerine son verilmişti.

26 Mart 2018 günü maden şirketi önünde çadır kurarak oturma eylemine başlayan işçiler, 23 gün süren direnişin ardından haklarını kazanmışlardı.

Flormar işçileriyle dayanışma!

Paris'te Flormar işçileriyle dayanışma için protesto eylemi yapıldı. Devrimci-demokrat kurumların birlikte örgütlediği eylem, 8 Haziran günü, Paris'in kalbi Champ-Elysee (Elise Sarayı) caddesinde gerçekleştirildi.

Caddede Flormar işçileri ile dayanışma sloganlarının yazılı olduğu dövizler taşınarak ve sloganlarla yapılan yürüyüşün

ardından, Yves-Roches mağazasına girildi ve mağaza çalışanlarına Flormar işçilerinin haksız yere işten atıldığı anlatıldı. Ardından yine sloganlar eşliğinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Bu sırada bir arkadaş, Fransızca olarak hazırlanmış bildirimizi okudu.

Mağaza güvenliğinin çağırmasıyla gelen polis, eylemi sonlandırmamızı istedi. Buna rağmen uzunca bir süre kitle eylem yerinden ayrılmadı.

Sonrasında metroya kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Burada yaklaşık 20 dakika sürdürülen eylem, sloganlar eşliğinde bitirildi.

Kocaeli Gebze'de kurulu kozmetik fabrikası Flormar'da, Petrol-iş sendikasına üye oldukları için işten atılan 95 işçinin sendika mücadelesi, 14 Mayıs'tan bugüne fabrika önünde devam ediyor. İşçiler insanca yaşanacak ücret, işçi sağlığı kurallarına önem verilmesi gibi son derece insani taleplerle örgütlenmişlerdi, aynı taleplerle mücadelelerini sürdürüyorlar...

Yaşasın Flormar işçilerinin direnişi!

Flormar işçileri yalnız değildir!

Yaşasın işçi sınıfının dayanışması!

Fransa'dan PDD okurları

24 Haziran seçimlerinin ardından “yeni sistem”e geçiş başladı. Adına “cumhur-başkanlığı hükümet sistemi” dedikleri, gerçekte “başkanlık” bile olmayan, baskıcı-otoriter bir dönem başlıyor.

“Zaten öyle değil miydi” denebilir. Gerçekten de uzunca bir süredir fiilen uyguladıkları pek çok şey oldu. Şu anda onları yasal hale getirmeye, yeni düzenlemelerle oturtmaya çalışıyorlar.

Ancak faşizmin gerilediği, güç kaybettiği dönemler olduğu gibi; daha baskıcı, daha ale-ni ve şiddetini arttırdığı dönemleri olmuştur. Yani her zaman beterin beteri vardır. Dola-yısıyla değişen bir şey olmadığını, AKP’nin önceki dönemleri gibi devam edeceğini düşünmek yanlış olur.

Daha tehlikeli olanı ise; yeni dönemde AKP’nin yumuşayacağı, yeni açılımlar yapacağı, herkesi kucaklayacağı gibi bir hayale kapılmaktır. Muhalefet partileri seçimlerden sonra bu yönde bir beklenti yaymaya çalıştılar. Muharrem İnce, seçim sonrası yaptığı ilk açıklamada Erdoğan’a seslenerek, kendi sloganını kullanmasını, ‘herkesin cumhurbaşkanı’ olmasını istedi. Keza “toplumu kutuplaştırmaktan vazgeçmesi”, “yeni bir sayfa açması”, “vaadettiği demokrasiyi getirmesi” gibi birçok temenni, muhalefet saflarından dillendirildi.

Bütün bunlar halkta oluşan öfkeyi bastırmak, kaygıları yatıştırmak ve hiçbir şey olmamış gibi yaşamını sürdürmesini sağlamak içindi. Bu tam da AKP’nin istediği bir şeydi. Zaten Erdoğan, her seçim sonrası “balkon konuşması”yla bunu yapmıyor mu? Bu sefer de “81 milyon cumhurbaşkanı” olacağını yineledi. Seçimlerde AKP’nin oy kaybını kastederek “gereken mesajı aldık” dedi. Hatta “halk tevazu istiyor” diyerek, sanki değişeceklermiş izlenimi vermeye çalıştı.

Sonuçta elbirliği ile kitleleri kandırma-ya devam ediyorlar. **Seçimlerde yaşanan rezaleti unutturmak, yeni dönemin eskisinden daha iyi olacağı beklentisini yayarak gevşetmek istiyorlar. Fakat ne Erdoğan’ın yapısı, ne de içine girilen dönem, böyle bir değişime imkan tanıyor.** Aksine öncekinden daha sert, daha şiddetli bir döneme girildiği, daha zor günlerin bizi beklediği görülmelidir.

Böyle bir dönemde kıran kırana bir mücadele dışında başka bir yol kalmamıştır. “**Orta yol**”, “**ara çözüm**”, “**yumuşak geçiş**” gibi **formüller artık çöpe atılmalıdır. Kimse bu hayallerle kendini avutmasın!** Daha büyük hayal kırıklığı ve daha sarsıcı bir yıkım yaşamak istemiyorsak, gerçeklere gözümüzü kırpmadan bakabilmeliyiz.

Yeni dönemi anlamak için, AKP’li yıllara dönüp bakmak yeterlidir. 16 yıllık sürede işçi-emekçilere neleri yaptıklarına, nasıl bir yaşamı

AKP döneminde işçi ve emekçilerin durumu YAPTIKLARI YAPACAKLARININ TEMİNATIDIR!

revaya gördüklerine baktığımızda, önümüzdeki dönemde nelerle karşılaşacağımızı öngörmek zor olmayacaktır.

16 yılın yıkım tablosu

Geçtiğimiz günlerde DİSK’in “AKP Döneminde Emegin Durumu” başlıklı bir broşürü yayınlandı. Broşürde, AKP döneminde işçi ve emekçilerin nasıl bir saldırı yağmuru altına tutulduğu, 16 yılda nereden nereye geldiği ortaya seriliyor. Biz de dergimizin hemen her sayısında işçi-emekçilere dönük saldırıları ele almıştık. Şimdi bunları kısa başlıklar altında hatırlayalım.

Her gerici-faşist yönetim gibi AKP de en başta işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmayı hedeflemiştir. İşçilerin temel örgütü sendikaları iyice zayıflatmış, bir kısmını da kendine bağlamıştır. Bugün yüzde 10’luk sendikalaşma oranı ile OECD’nin en kötü ülkesi durumundayız. Toplu sözleşme yapabilenler ise kamuda yüzde 7, özel sektörde yüzde 5’tir. **Yani işçilerin yüzde 90’ını sendikasız, yüzde 95’i TİS hakkından yoksundur.**

Grev hakkından bahsetmek ise artık imkansız gibidir. **AKP döneminde 15 grev ertelendi, yani fiilen yasaklandı. Bunların 7’si OHAL döneminde (2016-2018) gerçekleşti.** Toplamda 193 bin işçinin grevi engellenmiş oldu. Bunların çoğunda “milli güvenlik” gerekçe gösterildi. Ancak işkollarına bakıldığında milli güvenlikle ilgisi olmadıkları görülyordu. Erdoğan, işadamlarına yaptığı konuşmada; “*şimdi grev tehdidi olan yere OHAL’den istifade ile anında müdahale ediyoruz*” diyerek OHAL’i patronlar için çıkardıklarını açıkça itiraf etmişti.

Grev ve TİS hakkı gaspedilen, sendikasızlaştınları bir işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları düzgün olabilir mi? Örneğin asgari ücret, gerçek enflasyonun çok gerisinde kaldı. 2004 yılı 100 kabul edilirse 2017’de yüzde 30 kayba uğradı. Döviz karşısında ise daha ciddi bir erime sözkonusu. Bu yılın ilk günleriyle karşılaştırıldığında bile, aradaki fark çok büyüktür. 2018’in ilk ayında asgari ücretle 427 dolar alınabilirken, Mayıs ayında 340 dolara düştü. Dolardaki artışın devam ettiği gözönüne alınırsa, asgari ücrette erimenin halen sürdüğü anlaşılır.

Türkiye, zaten gelir dağılımı bozuk ülkelerden biriydi. Fakat şimdi bu bozukluk, devasa boyutlara ulaştı. Öyle ki, **nüfusun yüzde 1’lik kesimi ülkedeki zenginliğin yüzde 52’sine sahipken, yüzde 99’u yüzde 48’i paylaşmakla yüz yüze.** Bugün gelir dağılımında OECD ülkelerinin en alt sırasında yer alıyoruz.

Hal böyleyken işçi ve emekçinin borçları katlanarak artıyor. 2002’de hane halkı borcunun gelirine oranı yüzde 4 civarında iken, 2012’den itibaren yüzde 50’nin üzerine çıkmıştır. Ekonomik zorluk çekenler kredi kartlarından nakit avans çekmeye yönelmiştir. 2011 yılında 27 milyar olan kredi kartı nakit avans çekimi, 2017 yılı sonunda 67,2 milyara yükselmiş. TÜİK’in 2016 yılı verilerine göre, nüfusun yüzde 68’i konut alımı ve konut masrafları dışında taksit ödemeleri veya borçları olduğunu, yüzde 65’i yıpranmış ve eskimiş mobilyalarını yenileme ihtiyacını ekonomik nedenlerle karşılayamadığını söylemektedir.

AKP döneminde işçiler, uzun saatler çalıştıkları halde ekonomik durumlarını düzeltemiyor. Fazla mesailer artık zorunlu hale gelmiştir. İşçiler de ücretlerini arttırabilmek için buna katlanmakta, kimisi gönüllü olmaktadır. Böylece **8 saatlik çalışma neredeyse tümnden kalkmış, 10-12 saat çalışma normal hale gelmiştir.** 2016 verilerine göre OECD ülkelerinde haftalık ortalama çalışma süresi 40,4 saat iken, Türkiye’de 49,3 saattir. AB ülkelerinde haftada 40 saatten fazla çalışan işçilerin oranı sadece yüzde 20 iken, Türkiye’de bu oran yüzde 74’e yükselmektedir. Yani neredeyse AB’nin dört katıdır.

Uzun ve ağır çalışma koşulları, iş cinayetlerinin de en önemli nedenidir. SGK verilerine göre AKP’nin işbaşına geldiği 2003’te 811 işçi, iş cinyeti sonucu yaşamını kaybederken, 2016 yılında 1405’e yükselmiştir. Yılda ortalama 1132 işçi ölmüştür. İş kazası ve meslek hastalığı sonucu ölüm nedeniyle aylık bağlanan vaka sayısı esas alındığında, bu oranlar daha da yükselmektedir. **Türkiye, iş cinayetlerinde AB’de birinci, dünyada üçüncü konumunu sağlamlaştırmıştır.** Soma, Ermenek ve Zonguldak madenci katliamları, Toronlar başta olmak üzere inşaat sektöründeki cinayetler ilk akla gelenlerdir. Ve mahkemelerde verilen kararlar, işçilerinin canının sudan ucuz olduğunu ortaya koymuştur.

Özcesi AKP döneminde işçiler düşük ücretle uzun saatler ve ölümüne çalıştırıldı, çalıştırılıyor... Başlarında sallanan işsizlik kılıcı ile buna mahkum ediliyorlar. **2017 yılı itibarıyla gerçek işsiz sayısı 6 milyon 223 bindir.** Her 4 gençten biri işsizdir ve bunların büyük kısmı üniversite mezunudur.

AKP döneminde işçi hakları birer birer budanırken, patronların hemen her isteği yerine getirildi. Kiralık işçilik yasalastı mesela. İş davalarında “zorunlu arabuluculuk” uygulamasına geçildi. Keza **iş kanunlarında yapılan değişikliklerle esnek ve güvencesiz çalışma yasal hale getirildi.** Taşeron uygulaması gerek kamuda, gerekse özel sektörde yaygınlaştı. “Sosyal güvenlikte reform” adı altında emeklilik yaşı yükseltildi, emekli olmak zorlaştı. Üstelik emekli aylıkları da düştü.

Bunlar, patronların en büyük hayaliydi. Her yıl kar rekorları kırmaları boşuna değildir. Bu tür yasaların yanısıra özelleştirmelerle çok büyük vurgun vurmuşlardır.

Diyebiliriz ki AKP’nin en büyük başarısı, kamuya ait yerleri çok cüzi fiyatlarla satmasıdır. **Özal’la başlayan özelleştirme furyası, AKP döneminde altın çağını yaşadı.** 1986-2002 döneminde toplam 8 milyar dolarlık özelleştirme gerçekleştirilirken, 2003-2016 döneminde 60 milyar dolar özelleştirme gerçekleştirildi. Satılan 220’den fazla kamu kuruluşunun arasında Sümerbank, Tekel, TÜPRAŞ, SEKA, İsdemir, Kardemir, Eti Maden işletmeleri, Petkim, Telekom, Şeker Fabrikaları gibi çok önemli işletmeler bulunuyor. Bunlardan elde edilen devasa paraların nereye harcandığı ise özellikle gizleniyor. Ama emperyalist tekelere peşkeş çekildiği sır değil.

Bilindiği gibi AKP’nin 16 yılının son iki yılı OHAL dönemidir. OHAL ile birlikte başta çalışma hakkı olmak üzere hak gaspları daha da artmıştır. KHK ile 140 bin civarında kamu görevlisi somut bir delile dayanmadan, savunma hakkı tanınmadan ve hukuksal yollar tıkanarak işten çıkarıldı. Bununla da yetinmeyip hiçbir işte çalışamaz hale getirildi, pasaportlarına el kondu, birçoğu emekli ikramiyelerinden mahrum bırakıldı. TC’nin kuruluşundan bu yana kamuda yaşanan bu en büyük tasfiye, 12 Eylül dönemiyle bile kıyaslanmayacak boyutlara ulaştı.

Ya örs olacağız ya da çekiç!

AKP döneminde yaşananları çok özet halinde sıraladığımızda bile, işçi-emekçiler açısından ne büyük kayıplar yaşandığı görülmektedir. Kaldı ki, yaşamın her alanındaki hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, işçileri doğrudan etkiler. Özgürlüklerin gaspedildiği yerde ekmek de küçülür. Bunları zaten yaşayarak görüyoruz...

16 yılın ardından şimdi AKP’nin yeni dönemi başlıyor. Bu dönemin eskiyi aratmayacağını, hatta daha kötü olacağını söylemek için kahin olmak gerekmez. Yaptıkları, yapacaklarının teminatıdır!

Burjuva politikacılar da bu sözü sıkça kullanırlar. Açık sözlülüğün, içi-dışı bir görünmenin, hatta meydan okuyuşun klişesidir adeta. Ama bir grup çıkarıcı ve yalaka dışında herkes için kaygı ve endişe uyandırır. Çünkü aslında neyin kastedildiği, nasıl bir durumla karşı karşıya kalınacağı anlaşılır. AKP’nin yeni

dönemi ve bu dönemde işçi-emekçileri neyin beklediğini anlamak açısından akılda tutulması gereken bir sözdür.

AKP’nin 16 yılı, emeği ile geçinenlerin yoksullaştığı, sadaka ile düşkünleştirildiği; buna karşılık büyük patronların kar üstüne kar kıldığı, sonradan türeyen zenginlerin vurgunlarla uçtuğu bir dönem olmuştur. Yeni dönemde bunu devam ettirmekle kalmayıp üstüne koyacakları kesindir. Patronların AKP’yi tercih etmesinin başka bir açıklaması olabilir mi?

Bakmayın zaman zaman AKP’yi de eleştirmelerine, “demokrasi”den “hukuk”tan bahsetmelerine... Onların dini-imanı paradır. Azami karlarını korudukları sürece AKP’yi desteklemeye devam edeceklerdir. Nitekim TÜSİAD başta olmak üzere tüm sanayi-ticaret odaları arka arkaya “yeni dönemi” ve Erdoğan’ı kutsayan açıklamalar yaptılar.

Patronlar mutludur! Tıpkı 12 Eylül’de olduğu gibi... AKP’li yıllar giderek daha fazla 12 Eylül’ü çağırıştırır oldu. Hatırlanacaktır 12 Eylül geldiğinde de, dönemin TİSK başkanı Halit Narin, “*bugüne dek işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde*” demişti.

12 Eylül, “24 Ocak Kararları” olarak bilinen ekonomik saldırıyı gerçekleştirmek üzere işbaşına gelmişti. İşçi sınıfının mücadele ile kazandığı birçok hak -başta kıdem olmak üzere- o zaman gaspedildi. Bu dönemin mimarı Turgut Özal, “*12 Eylül olmasaydı, 24 Ocak Kararları yaşama geçemezdi*” demişti. Sonrasında özelleştirme dahil birçok saldırı gerçekleşti.

12 Eylül’ün devamı niteliğindeki Özal dönemi, ‘89 bahar eylemleri olarak bilinen işçi hareketiyle sarsıldı, ardından son buldu. AKP-Erdoğan dönemini de yine işçi hareketi bitirecektir. İşçi sınıfı bir kez daha ezilen-sömürülen tüm sınıf ve kesimlerin öncülüğünü üstlenmeli, bu karanlık döneme son vermelidir.

12 Eylül’de olduğu gibi AKP döneminde de hep patronlar güldü! Fakat halkımızın bir sözü vardır; “son gülün iyi güler.” O günleri yaklaştırmak için, sınıf dayanışmasını arttırmak, tabandan örgütlenmek, sendikaları zorlamak ve mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Bunun da yolu, devrimci öncülerle kucaklaşmaktan, sınıf bilinciyle hareket etmekten geçiyor.

Ekonomik krizin derinleşeceği, saldırıların artacağı bir döneme giriyoruz. Bıçağın kemiği delmeye başladığı bir aşamada olacaklar bellidir: Ya daha fazla ezilecek sömürüleceğiz, onurumuz çiğnenecek; ya da dişe diş bir mücadele ile haklarımızı söke söke alacağız!

Örs olmak istemiyorsak çekiç olmak zorundayız! Bunun başka da yolu yok!

Leyla 3,5 yaşındaydı. Evinin önünden kaçırıldı. 18 gün sonra bir dere kenarında ölmüş olarak bulundu. Açlıktan ölmüştü; kayıtlara böyle geçti.

Eylül 8 yaşındaydı. Köydeki evinden kaçırıldı. Günlerce arandı. Bir elektrik direğinin dibine gömülmüş olarak bulundu.

Her birinin haberiyle yürekler dağlandı. Bu çocukların yaşamış oldukları acıyı, korkuyu, dehşeti düşünmek, insanlığımızı yaraladı...

Leyla ve Eylül, son günlerde basında yer alan çocuklar. Çok daha fazlası, haber bile olamadan çok büyük acılar yaşıyor, istismarla, şiddetle karşı karşıya kalıyorlar.

Küçük çocuklar evlerinin önünden, okullarından dönerken, sokakta oynarken kaçırılıyor, kaybediliyor. Büyük çoğunluğu bulunamıyor.

Küçük çocuklar şiddetle karşılaşıyor, istismara uğruyor, tecavüzle yaralanıyorlar.

Küçük çocukların bedenleri ve ruhları, saldırgan büyükler tarafından tarumar ediliyor. Paramparça olmuş bedenleri ve ruhlarıyla, ölüme ya da ölümden beter bir yaşamı sürdürmeye mahkum oluyorlar.

Günde 35 çocuk...

Çocukların kaçırılmaları, zaman zaman basında haber oluyor. Her haberde, günler süren arama çalışmaları, failin yakalanması çalışmaları an an takip ediliyor. Çocuğun bulunmasının geciktiği her an, o

Çocuklara dokunmayın!

çocuğun yaşadığı acılar ve korkular yüreklerimize işliyor.

Ancak kaçırılan çocukların çok azı haber oluyor. Televizyonlara yansıyanlar, gerçek tablonun çok uzağında. Çocuk kaçırmaları ile ilgili rakamlar dehşet verici.

Kaçırılan çocukların ezici çoğunluğu istismar amaçlıdır. Sınırlı bir bölümü ise, yasadışı çocuk ticareti, organ kaçakçılığı vb. ile ilgilidir.

Toplumsal yaşamda derinleşen pek çok sorun gibi, çocuk kaçırmaları da AKP döneminde hızla arttı. 2000-2010 yılları arasında, yılda ortalama 6-8 bin arası çocuğun kaçırıldığı kayıtlara geçmişti. 2010 sonrasında ise, yıllık olarak kaçırılan çocuk sayısı 10-15 bin gibi devasa rakamlara ulaştı. **Son 8 yılda, toplam 104 bin çocuk kaçırıldı. Bu, günde 35 çocuğun kaybolduğu-kaçırıldığı anlamına geliyor.** Akıl almayacak, devasa rakamlar bunlar.

Ve bunların ezici çoğunluğu, kayıtlarda halen “kayıp” olarak görülüyor. Çünkü çalışmalar genellikle baştan savma yürütülüyor. Birkaç şeye bakılıyor ve dosyanın üzerine “kayıp” kaydı

düşülerek rafa kaldırılıyor.

Oysa kaçırılan çocukları bulmak, faille ulaşmak mümkün. Devletin elinde her türlü olanak var. Teknik olanaklardan (kameralar, cep telefonu kayıtları, mali izler vb), görgü tanıklarına, arama-kurtarma ekiplerinin faaliyetlerinden asker-polis çalışmalarına kadar, devlet çok geniş bir ağda yoğunlaşabiliyor. Ve bu yoğun çalışmalar, her bir kayıp çocuk için, bir sonuca varmayı sağlayabiliyor.

Ama bu yapılmıyor. **Çocuğun durumu eğer basında yer alıyorsa, kamuoyu baskısı oluşuyor ve bazen haftalarca süren çalışmalar yürütülüyor; ama mutlaka sonuç alınıyor. Basında yer almayan onbinlerce çocuk ise, kaderlerine terk ediliyor.**

Bu umursamazlığın bir nedeni, arama çalışmalarının maliyetli olması olabilir. Elbette, çocuklar sözkonusu olduğunda, maliyetin söz bile edilmemesi. Ancak asıl neden, çok daha derin, çok daha önemlidir. **Kayıp çocukların gerçek rakamlarının ve gerçek nedenlerinin ortaya çıkması, toplumsal çürümenin boyutlarını ortaya koyacaktır: Devletin “umursamadığı”, ya da örtbas etmeye çalıştığı asıl unsur budur.**

Çocuk sömürüsü, sömürünün en aşağılık biçimidir

“Çocuk kaçırmaları son dönemde mi arttı, yoksa zaten çoktu da yeni mi görünür oldu” tartışması, gerçek sorunu gözlerden gizlemeye çalışan bir tartışma olarak kamuoyunun önüne atılıyor.

Tıpkı kadın cinayetleri gibi, çocuklara dönük saldırılar da yıldan yıla arttı. **Görünür hale gelmesi, bu sorunların tartışılmasını da kolaylaştırdı elbette, ancak yaşanan sorunda hem nicel, hem de nitel bir artış olduğunu ortaya koyarak başlamak gerekiyor.**

Bu konuda yazdığımız her yazıda, çocuk ve kadınlara yönelik şiddet ve istismarın her türünün sömürücü toplumlarla birlikte başladığını belirtiyoruz. Gerçek bir eşitliğin ve adaletin olduğu ilkel komünal toplumda, çocuk ve kadın da, toplumun diğer üyeleri gibi saygın, eşit ve hak sahibidir.

Sömürücü toplumlarda ise, insanın “emeği” ile birlikte, “eti” de sömürülmeye başlanmıştır. Ve en kolay sömürülebilen varlıklar çocuklardır; çünkü ne gücü ne de akli, sömürüldüğünü anlayabilecek, sömürüye karşı çıkabilecek düzeyde değildir.

Bu nedenle, çocuklar her biçimde sömürülür; dayak, cinsel istismar, aşağılama, aşırı çalıştırma...

Sömürücü toplumların

Eğitim sistemi ve çocuklar

Eğitim-Sen’in, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı’nda hazırladığı rapor, çocuk sömürüsüne zemin hazırlayan en önemli unsurlardan birini ortaya koyuyor. Giderek daha fazla sayıda çocuk, özellikle de kız çocuklar eğitimden uzaklaşıyor, tarikatlara, kuran kurslarına, gerici yaşam ve eğitim tarzına mahkum ediliyor.

Rapora göre; çocuk yaşta evlilik ya da nişanlılık nedeniyle eğitime devam edemeyenlerin yüzde 97,4’ü kız çocuğudur.

İmam hatip lise sayısı 2002’de 450 iken, 2017’de 1.408’e çıkarılmıştır. Bu liselerden 372’si sadece kız imam hatip Anadolu Lisesi olarak ayrılmış ve karma eğitimin dışına çıkarılmıştır.

Çıkarılan yasa ve yönetmeliklerle, kız çocuklarının başı ve bedeni 9 yaşında, fiilen okul öncesinden itibaren kapatılmaktadır.

TÜİK verilerine göre, son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu devletin izniyle evlendirildi. Son 6 yılda 142 bin 298 çocuk anne oldu.

Çocukların cinsel istismarında, Türkiye dünya listesinde 3. sıradadır. Her 6 erkek çocuktan 1’i cinsel istismara uğruyor. Bu çocukların yüzde 70’i 11 yaşından küçük.

ECPT 2015 yılı Türkiye Raporu’na göre, Türkiye’deki cinsel suçların yüzde 46’sı çocuklara karşı işleniyor.

Aynı raporda Türkiye, cinsel istismar amacıyla insan ticareti ve çocuk evlilikleri nedeniyle, Küresel Kölelik Endeksi’nde modern köle sayısında Avrupa’da birinci sırada yer alıyor.

MEB verilerine göre, Türkiye’deki özel öğretim kurumu sayısı 10 bin 53’tür. Bu kurumların 3’te 1’i mutlaka bir tarikata bağlıdır.

4 binden fazla özel yurdun 2 bin 480’i bir tarikata bağlıdır. Tarikata bağlı yurtların kapasitesi 380 bindir ve genellikle tam doludur.

tümü çocuk sömürüsünü meşru görür; bunun sadece düzeyi değişir. Kimisinde daha az, kimisinde daha çok. Kimisinde daha vahşi ve yasal tarzda, kimisinde daha örtük ve gizli olarak...

Genel olarak toplumsal mücadelenin, işçi-emekçi hareketinin yükseldiği dönemlerde, toplumlardaki “insanlaşma”, “insani değerlere sahip çıkma” süreci de güç kazandığı için, çocuklara dönük her türden şiddet ve istismar da azalıyor. Sömürünün arttığı, toplumsal yozlaşmanın derinleştiği, gerici-yoz düşünce tarzının yaygınlaştığı ve bunlara karşı mücadelenin zayıfladığı dönemlerde ise, bunun en ağır sonuçlarını çocuklar yaşıyor.

Saldırı en çok çocuklara dönük olarak yapılıyor. Ancak toplumsal yozlaşmanın başka görüntüleri de vardır. Hayvanlara dönük saldırganlığın artması da bu düzeyi gösteren önemli bir veridir.

AKP döneminde çocuk istismarının giderek artmasının asıl sebebi budur. **Bu dönem, mücadelenin geriye çekildiği bir dönemdir ve çocuklar gerici-tarikatçı-sömürücü tarikatlara teslim edilmiştir.** Bu koşullarda Diyanet'in “9 yaşındaki çocukla evlenilebilir” ya da “baba, kızına sarıldığında tahrik oluyorsa, kalın elbiseler giydirdi” türü fetvalara karşı yeterince mücadele edilememektedir. İstanbul'da bir hastanede, 15 yaş altı çocukların doğum yaptığını ortaya çıkaran bir hemşire görevden uzaklaştırılmış, ancak bu çocukların hamileliğini devlete bildirmeyen hastane yöneticileri beraat etmiştir. Ensar Vakfı gibi tarikat kurumlarında çocuklara yapılan sistematik tecavüz ve istismarlar örtbas edilip, üstüne bir de bu vakıflara, okullarda ders verme hakkı tanınmıştır.

AKP döneminde mahkemeler, çocuk istismarı davalarında büyük oranda beraat kararı vermektedir. Çocuğun ifadeleri, yaşadıkları tümüyle bir kenara atılıp, “kesin kanıt” olmadığı gerekçesiyle tecavüzçü sapıklar beraat ettirilmektedir.

Yani **sistem, bütün unsurlarıyla çocuk istismarını, şiddeti, tecavüzü teşvik etmektedir.**

Keza genel toplumsal söylem de, çocuklara dönük her tür saldırganlığı meşrulaştıracak bir

içeriğe dönüştürülmüştür.

Toplumsal yozlaşma, bireyselleşme, ahlaki değerlerde düşkünleşme gibi unsurlar, bu saldırıları artırmaktadır. Ve toplumsal bozulma arttıkça, kadınlar, çocuklar ve hayvanlar, yani kendisini savunacak güç ve etkiye sahip olmayan tüm kesimler, en alçakça saldırıların mağduru olmaktadır.

Bu dönemin “kuralı” budur çünkü: Herkes kendisinden daha güçsüz olana saldırır! Kediye denize atan ya da yavru köpeğin ayaklarını kesen adam da, yolda yürümekte olan kadına vuran adam da, çocuk istismarı yapan yetişkin de, çocuk döven kadın da, kendisinden daha küçük çocuklara zorbalık yapan çocuk da aynı biçimde (fakat elbette ki farklı düzeylerde) bu çürümüşlüğün bir parçasıdır.

Nedeni belirsiz bir saldırı sözkonusudur burada. Saldırganın bir “amacı-gerekçesi” yoktur. Sadece “saldırmıştır işte”! Bireysel çürümüşlük ne kadar boyutluysa, saldırı da o kadar boyutlu, “gerekçesi” o kadar anlamsızdır.

Kurumsal cezalar önemlidir

Ne zaman çocuklara dönük bir saldırı basında yer alsın, “hadım” ya da “idam” tartışmaları alevleniyor. Birkaç gün boyunca bu tartışılıyor, arkasından konu unutturuluyor.

Saldırıyı gerçekleştiren kişi bireysel olarak hedefe çakılıyor, böylece toplum vicdanı rahatlatılıyor.

“Hadım” ya da “idam” tartışmaları, sinekleri tek tek öldürmeye benziyor. Oysa sineklerin beslendiği devasa bir bataklık var ve asıl çözüm bu bataklığın kurutulmasıdır.

Bu nedenle, çocuklara dönük her türden saldırıda, öncelikle kurumsal cezalar artırılmalıdır. Ensar Vakfı'nda bir görevli çocuklara tecavüz ediyorsa, Ensar Vakfı yöneticileri de yargılanmalı ve ağır cezalar almalıdır. Diyanet'ten, 9 yaşındaki çocukla evlenmeye icazet veren fetva yayınlanıyorsa, Diyanet İşleri Başkanı görevden alınmalıdır. Kayıp olduğu bildirilen bir çocuk bulunamıyorsa, bölgenin karakol komiserinden kaymakamına, valisine kadar devlet yetkilileri sorumlu tutulmalıdır. Ne çocuk ticareti, ne organ mafyası, devletin kolluk güçlerinden ayrı çalışmaz. Mutlaka ve mutlaka, buna göz yuman, yardım eden, yasal statü sağlayan devlet görevlileri ya da devlet kurumları vardır; bunlar açığa çıkarılmalı ve çocuğu ticaret amacıyla kaçıran mafya kadar ağır cezalarla yargılanmalıdır. Hamile bir çocuğu görmezden gelen doktor da, hastane de, “çocuk gelin” kavramı altında bu çocuğa sistematik tecavüz

ederek hamile bırakan sapık kadar suçludur, yargılanma sürecine dahil olmalıdır. Ve çocuklara dönük saldırılarda, istismarda, tecavüzde, “çocuk gelin” davalarında beraat kararı veren tüm hakimler ve savcılar da yargılanmalı, ağır cezalar almalıdırlar.

Sömürücü sistemler, çocuklara dönük saldırganlıkları meşrulaştırır. Gerici-şeriatçı sistemler, sistematik biçimde sapık üretir ve bu sapıkların çocuklara saldırılarını güvence altına alır. Bu koşullarda, bireysel cezalar ne olursa olsun, çocuklara dönük saldırılar bitmez, bitirilmez. Tersine, bunların giderek artmasını sağlayan bir ortam teşvik edilir.

3-4 yaşındaki çocukları şu ya da bu amaçla kaçıran, öldüren; 9-10 yaşındaki kız çocukları ile evlenen; tarikat vakıflarında erkek çocukları “bademlemek” gerektiğini savunan; sömürünün en aşağılık biçimi olan çocuk sömürüsünü gerçekleştiren kişilere ve **bu ortamı yaratan gerici-şeriatçı zihniyete karşı topyekun bir savaş verilmelidir.**

Çocuklarımızı korumanın, insanlığımızı korumanın tek yolu budur.

ODTÜ'lü öğrencilere tutuklama

24 Haziran seçimlerinin ardından üniversite mezuniyet törenleri yine AKP ve Erdoğan protestolarına sahne oldu.

Önce Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, Erdoğan'ın atadığı rektör Mehmet Özkan'ı protesto ettiler. Rektör konuştuğu sırada arkalarını dönen öğrencilere, veliler de destek verdi. Taşındıkları pankatlar arasında “*Komünist öğrenciler mezun oluyor, senin diploman nerede?*” dikkat çekti. Erdoğan'ın Afrin işgaline karşı çıkan BÜ öğrencileri için, “*bu komünistleri okuldan atmak gerekir*” sözüne bir göndermeydi bu...

BÜ'nün ardından ODTÜ'lü öğrenciler de mezuniyet töreninde 14 yıl önce Musa Kart tarafından çizilen “Tayyipler Alemi” karikatürünü pankart yaparak yürüdüler. Musa Kart bu karikatürden beraat etmesine karşın, toplam 5 ODTÜ öğrencisi gözaltına alındı, 4'ü tutuklandı.

Geçen yıl Afrin işgali sırasında lokum dağıtan gerici-faşist güruha, “*katliamın lokumu olmaz*” diyerek karşı çıkan Boğaziçili öğrenciler de sürüklenerek gözaltına alınmış ve tutuklanmışlardı. Yaklaşık 3 ay tutuklu kalan 14 öğrenci, 6 Haziran'da tahliye oldular.

AKP'nin özellikle ODTÜ ve Boğaziçili öğrencilere saldırıları bitmiyor. Bilime, sanata düşman olan tüm gerici-faşistler gibi, devrimci-ilerici gençlerden korkuyor ve sindirmek istiyorlar. Ama boşuna!...

Gençler, her tür saldırıya, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı direnmeye devam ediyorlar. Bunun başını da devrimci bir geleneğe sahip ODTÜ'nün çekmesi önemlidir.

Tren kazası değil KATLİAM!..

Çorlu'da 8 Temmuz günü yaşanan tren kazası, bir kere daha devletin ihmalinin sonuçlarını ortaya koydu. Son derece basit önlemler ve düşük maliyetlerle önlenilecek sorunlar, devletin umursamazlığı nedeniyle büyük felaketlere neden olabiliyor. Tam da bu nedenle, Çorlu'da yaşanan bir kaza değil, açık bir cinayetti. Ve bu cinayette, 24 kişi öldü, 341 kişi de yaralandı.

Katliam nasıl gerçekleşti

8 Temmuz günü Uzunköprü-Halkalı seferini yapan yolcu treni, saat 17 civarında Çorlu'nun Sarılar Köyü yakınlarında raydan çıktı. Trenin 5 vagonu birden devrilmiş, yolcuların tümü kazadan etkilenmişti.

Devlet kaza yerine en son ulaşan oldu.

Yaralıların anlattığına göre, onlara yardım etmek için önce köylüler yetişmiş, tren enkazının altından yaralılar ve cenazeler köylülerin yardımıyla büyük oranda çıkarılmış, traktörlerle yaralılar hastanelere taşınmıştı. Devlet ise saatler sonra gelmişti.

İnsanlar, kaybettikleri "can"larının acısıyla yanıp kavrulurken, yaralılar hastanelerde yaşam savaşı verirken, yetkililer hemen sorumluluğu "doğa"ya yıkacak açıklamaları peşpeşe sıralayıverdiler. Yağmur yağmıştı, sel gitmişti, toprak çamur olmuştu, metrekaresine şu kadar yağmur düşmüştü vb...

Sanki ilk defa bir demiryoluna yağmur yağıyor, ilk defa demiryolları bir doğa olayı ile karşı karşıya kalıyordu.

Sonra makinistler gözaltına alındılar. Eğer bu katliamda "doğa"nın suçlu olduğuna ikna olmadıysanız, size suçlayacak "insan" da verelim, dercesine...

Oysa bu katliamda tek bir suçlu vardı: Kapitalizmin kar hırsı!

Özelleştirme, ihmal, ödenek...

TMMOB Makina Mühendisleri Odası, katliamın hemen arkasından yaptığı açıklamada, bir heyet oluşturduklarını, ancak bu heyetin olay yerine yaklaşmasına izin verilmediğini duyurdu. Öyle ya, işin uzmanları inceleme yaptığında, gerçek suçlular ortaya çıkacaktı. Devlet de bunu istemiyordu.

Ama salt fotoğraflarda görünen tablo ile, bugüne kadar demiryollarında uygulanan politikalar birleştirildiğinde, katliamın sebeplerini bulmak zor değildi. TMMOB'un bu verilere dayanarak yaptığı açıklamada, sözkonusu demiryolunun travers-zemin bağlantısı tekniğine uygun yapılmamış olduğu, özellikle demiryolunun alt yapısının sorunlu olduğu, bilim, fen ve mühendislik açısından birçok yanlış içerdiği ifade edildi.

Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) de yaptığı açıklama, "demiryolu bekçiliği" uygulamasının beş yıl önce kaldırılmış olmasına dikkat çekti. Demiryolu bekçileri, sorumlu oldukları hatlarda günlük olarak

kontrol ve bakım yapan çalışanlardı. Beş yıl önce, -yerine başka bir denetim ve gözetim sistemi kurmadan, bu görevi üstlenecek yeni bir mekanizma yaratmadan- kaldırdılar bu uygulamayı. Oysa demiryolu bekçileri, gün boyunca sürekli olarak hatları gezerler, tokmağa benzer bir aletle tek tek traversleri kontrol ederler, özellikle hava koşulları kötüleştiğinde, bu bakım ve kontrol işlerini sıkılaştırırlardı. Herhangi bir traverse gevşeme, altındaki dolgu malzemesinde bozulma fark edildiğinde, anlık olarak müdahale edilir ve sorun giderilirdi. Şimdi Ulaştırma Bakanı Ahmet Aslan diyor ki, "en son nisan ayında bakım yapıldı"! Demiryolu bu! Aylar öncesinde yapılan bakımla "övünmek", konuya dair hiçbir şey bilmediğinin göstergesidir sadece.

Demiryollarını güvensiz hale getiren ve kazaya yol açan bir başka unsur ise, 2013 yılında yürürlüğe giren bir kanundur. Demiryolu hizmetlerinin özelleştirilmesini öngören bu kanun, Yüksek Hızlı Tren hatları dışındaki demiryolu hatlarını kaderine terketmiştir. 162 yıldır bu topraklarda edinilmiş deneyimler ve birikimler yok edilerek, demiryolları bakımsızlığa, uzman kadro eksikliğine mahkum bırakılmıştır.

Bu özelleştirme yasası, demiryollarına kar amacıyla giren özel sektörün, "maliyetten kısıma" adına denetim ve uzmanlık konularından taviz vermesini kolaylaştırmış; böylece demiryolu taşımacılığında, "güvenlik", "kar"a feda edilmiştir.

TCDD'ye niteliksiz-siyasi kadro atamaları, mühendisliğin ve liyakatin küçümsenmesi, her düzeydeki uzman kadro kıyımı, bakım ve tamir atölyelerinin hizmet dışı bırakılması, tesislerin bozulması gibi unsurlar da, yine aynı özelleştirme yasası ile ortaya çıkan sonuçlardır. Ve 8 Temmuz günü yaşananların bir kaza değil, açıkça altyapısı hazırlanan bir katliam olduğunu göstermektedir.

Sarayda sınırsız harcama, demiryollarına ödenek yok!

Saray'da "başkanlık sistemi"nin kutlaması yapılırken açığa çıktı ki, demiryollarının bakım ve onarımı için 11 Haziran günü açılan ihale, "ödenek yetersizliği" nedeniyle 21 Haziran günü (seçimlerden üç gün önce) iptal edilmiş.

Bunu duyunca, bir karşılaştırma yapmadan duramıyor insan. Saray'da ortalama büyüklükte bir şehrin bir ayda harcadığı elektrik, bir günde tüketilirken; "Örtülü ödenek"ten Ocak 2017'de, sadece bir ayda Erdoğan, 163.8 milyon lira harcarken; Diyanet İşleri Başkanı milyar dolarlık otomobile binerken, sadece seçim sonrasındaki "teşekkür" afişlerine

Demiryollarında yaşanan kazalarda, genellikle bir sorumlu bulup suçu onun üstüne yükleyerek, devletin sorumluluğu örtbas ediliyor. Özelleştirme çabaları, kalifiye olmayan atamalar, ihmaller, ödenek yetersizlikleri gibi unsurlar, demiryolu kazalarında belirleyicidir; bunun sorumluluğu da kurumlarda, özel olarak da devletin üzerindedir.

milyonlar harcanırken... demiryollarının "bakım ve onarım ihalesi", "ödenek yetersizliği" nedeniyle iptal ediliyor!

Ve sarayın bütün savurganlıklarına sınırsız ödenek ayrılırken, işçi ve emekçilerin kullandığı demiryolları, kaderine terkediliyor. Saray'da kutlama için 101 pare top atışına, "24 pare can"ın evine ateş düşüyor...

Tren en güvenli ulaşım aracıdır

Demiryolları, her tür hava koşulunda çalışmaya devam eden tek ulaşım aracıdır. Kar, yağmur, aşırı sıcaklar vb. karayolunu, havayolunu, denizyolunu etkileyebilir, ulaşım durabilir. Ama demiryolunda ulaşım durmaz. Demiryollarının çalışma mantığı budur zaten. En kötü koşullarda bile en ulaşılabilir yerlere ulaşabilmektir.

Demiryollarında yaşanan kazalarda, genellikle bir sorumlu bulup suçu onun üstüne yükleyerek, devletin sorumluluğu örtbas ediliyor. Oysa insan hatası, demiryolu kazalarında genellikle en etkisiz unsurdur. Asıl sorumluluk, kurumsal hatalardadır. 8 Temmuz günü görüldüğü gibi, **özelleştirme çabaları, kalifiye olmayan atamalar, ihmaller, ödenek yetersizlikleri gibi unsurlar, demiryolu kazalarında belirleyicidir; bunun sorumluluğu da kurumlarda, özel olarak da devletin üzerindedir.**

Tam da bu nedenle, demiryolu taşımacılığı ciddiyle, birikimle, bilimle yürütülmesi gereken bir çalışmadır. Bu alanı bu ciddiyetle yönetmeyen devlet, yaşanan katliamın asıl sorumlusudur.

Soma'da katledilen madencilerin davası sonuçlandı

ADALET YOKSA BARIŞ DA YOK!

Soma'da 13 Mayıs 2014'te gerçekleşen ve 301 madencinin ölümüyle sonuçlanan maden katliamının davası karara bağlandı. Her aşamasında madenci ailelerine ve onlarla dayanışma için gelenlere sorun çıkartan mahkeme, son duruşmada katillere, olabilecek en az cezayı vererek esasında aklamış oldu.

Karar çok da şaşırtıcı değildi. Bugüne dek işçi cinayetleri davalarında hangi patrona hak ettiği ceza verilmişti ki? Dahası, bu sistemde adaletin terazisi ne zaman işçiden-emekçiden yana ağır bastı?

Soma'da davanın açılması bile katliama duyulan öfkenin sonucu oldu. Ellerinden gelse hiç birini tutuklamaz ve bu komik cezaları bile vermezlerdi. Fakat madenci ailelerin, devrimci-demokrat avukatların, kitle örgütlerinin her duruşmayı ısrarla takip etmeleri; genel olarak halkın katliama karşı oluşan tepkisi, katilleri yargılamak zorunda bıraktı. Ancak davayı zamana yayarak ve her aşamada zorluk çıkararak duyarlı kesimleri yıldırıyorsa, olayı unutturmaya çalıştılar.

Karar aşamasında bile iki gün ertelemeleri, kitleyi dağıtmak, oluşacak tepkileri bastırmak içindi. Soma'dan Akhisar'a gelen madenci ailelerini, ülkenin dört bir yanından karar duruşmasını izlemeye gelenleri göndererek, kararı boş mahkeme salonunda okumayı istediler. 9 Temmuz'un Erdoğan'ın "yeni sisteme geçiş" gösterisine denk gelmesi de, bir etken oldu. Erdoğan'ın şaşaalı başkanlık törenine gölge düşürmek istemediler. Bir hakimnin hastalığını bahane ederek 11 Temmuz'a ertelediler, **fakat duruşmaya gelenlerin önemli bir kısmı orada kaldı, mahkeme önünde "adalet nöbeti" tuttu.**

Ve 11 Temmuz'da kararı, mahkeme salonunu dolduran öfke dolu kitleyi jandarma barikatına alarak okuyabildiler. Korkuyorlardı... Çünkü en iyi onlar biliyordu katilleri akladıklarını... Adaleti değil, verilen görevi yerine getirdiklerini... Suça ortak olarak ne büyük bir suç işlediklerini...

Katiller nasıl aklandı?

Soma davasında toplam 51 sanık yargılanıyordu. Fakat bunlardan 8 kişi tutuklu yargılandı. Üçü önceki duruşmalarda tahliye edilince 5 kişi kalmıştı. **Bir twit atmaktan bile insanların aylarca-yıllarca tutuklu kaldığı ülkede, 301 madencinin katledildiği olayda sanıklar tutuksuz yargılanıyordu.** Bunların arasında maden işletmesinin patronu Alp Gürkan da vardı. Yani en başta tutuklanması gereken kişi, bu süre boyunca dışarıda gezdi ve sonunda beraat etti. Üstelik beraat edenlere tazminat hakkı verildi. Önümüzdeki günlerde bu kişilere, halkın vergileriyle doldurdıkları hazineden para verilerse şaşmamak gerekir.

Alp Gürkan'ın oğlu Can Gürkan'ın da içinde olduğu tutuklu 5 kişiye ise, 15 ila 22 yıl arasında hapis cezası verildi. Tutuksuz sanıklardan 9'una 6 ila 10 yıl verilirken, 37 sanık beraat etti.

301 kişinin ölümüne sebep olmanın cezası işte bu kadardı! Yani her ölen işçi için 6 günlük hapis düşüyordu!

Mahkeme heyeti bunu nasıl başardı?

Sanıklara "kasten adam öldürmek"ten değil, "taksirle öldürmek"ten ceza verdiler. (Taksir, "bir işi eksik yapma, kusur işleme" demek.) **Daha fazla kar için madencileri 18. yüzyıl koşullarında çalıştıran, yangın çıkacağını söyleyen madencilere kulaklarını tıkayan, onları göz göre göre ölüme gönderen sanıklar, işlerini "eksik yapmış", "kusur"lu davranmışlardı!**

Önceki duruşmalarda katliamdan kurtulan madenciler tanık olarak dinlendiler. Ve onlar, "eksik", "kusur" diye tanımlanan katliamın nasıl hazırlandığını ortaya koydular. Örneğin Aşkın Akgül, "sıcak kömür çıkıyordu, emniyetçiler de görüyordu, fakat herhangi bir tedbir alınmıyordu. Havalandırma yok derecede azdı" şeklinde ifade verdi. En çok ölümün yaşandığı S3 panosunda çalışan işçilerden Hüseyin Koç, "son 1 aydır S3 klasik ayakta sıcaklık çok aşırıydı. Mecburen çalışmaya devam ediyorduk. Sıcaklık arttığını fark etmelerine rağmen bilerek gerekli tedbiri almadılar" dedi. Ekrem Erecek, "madende önce kömür, sonra emniyet derler" sözleriyle arkadaşlarını destekledi.

Madenciler verdikleri ifadelerde insan hayatının nasıl hiçe sayıldığını çarpıcı şekilde anlattılar. Katliamdan sağ kurtulan şalterci Ramazan Akkoç, yangını yetkililere haber vermek istediğini, fakat telefonun çalışmadığını belirtti. Musa Uysal, "Ben işe başlarken herhangi bir eğitim, ya da kurs almadım, ama kağıda imza attım" dedi. Ahmet Çetin, "Ben gaz maskesi nasıl kullanılır bilmem, çalışıp çalışmadığını bile anlamam" diyordu. "Yaşam odası olsaydı, tüm arkadaşlarımız kurtulacaktı" diye haykırdı bir başkası...

Madende denetim olup olmadığını da şu sözlerle ortaya koydular: Bahri Yıldırım, "Ben bu zamana kadar denetçilerin yeraltına indiğine hiç şahit olmadım. Müfettişler yer içer rahatlarına bakar". Abdülhakim Bilen, "Madende müfettişler gelmeden

15-20 gün önce haberimiz olurdu. Peki neden müfettişler yargılanmıyor" diye sordu.

Ne müfettişler, ne de herhangi bir devlet görevlisi yargılandı bu davada. Yargılanan mühendisler de suçu, katliamda ölen mühendis arkadaşları Mehmet Efe'nin üzerine atarak sıyrılmaya kalktılar. Kendileri görevlerini yapmışlardı, hiçbir suçları yoktu!

Mahkeme heyeti de 301 madencinin ölümü, sanki ölenlerin suçuymuş gibi davranarak, sanıkları olabilecek en hafif cezayla kurtardı.

Onca madencinin ifadesi ortadayken "kasten" değil, "taksirle adam öldürmekten" ceza verdi.

Avukatlar, "kasten öldürmekten" ceza verilseydi, sanıkların ölen her madenci için ayrı ayrı ceza alacaklarını, yani aldıkları cezanın 301 kez verilmesi gerektiğini söylediler.

Dava başlarken iddianame de böyle hazırlanmıştı ve karar aşamasına geçen yıl gelinmişti. Fakat tam o sırada mahkeme heyeti değiştirildi, dava bir yıl daha uzadı ve savcı, mütalaada sanıkların yargılandığı maddeyi değiştirdi. Böylece en az cezayla kurtulmalarının yolu açıldı.

Halkın vicdanında aklanamazlar

Burjuva mahkemelerde, patronlar ve ona hizmet edenler, yükselen tepkiler üzerine yargılandsalar, hatta ceza alsalar bile, bir biçimde kurtulur ve işlerine dönerler. Soma'da yaşanan da budur.

Fakat halkın gazabından kurtulamazlar. Soma kararı, başta madenci aileleri olmak üzere halkta büyük bir öfkeye neden olmuştur. **Zaten adalete, hukuka artan güvensizlik, bu olayla birlikte iyice pekişmiştir.** "Adalet de tıpkı yılanlar gibi, yalnızca çıplak ayaklıları ısırtıyor" denilmesi boşuna değildir. **Burjuva adaletin işçi-emekçileri değil, patronları koruduğu bir kez daha görülmüştür.**

Katledilen bir madencinin eşi, "biz kazıya kazıya 4 yıldır uğraşıyoruz, adaleti çıkarmaya söz verdik" diyor. Son duruşmada Çorlu'da tren faciasında katledilen 24 kişiyi anmaları, keza daha önce 10 Ekim katliamında şehit düşenler için saygı duruşu yapmaları, madenci ailelerinin bu süredeki bilinç sızması gösteriyor.

Soma davası, sadece orada ölen 301 madencinin yakınlarını ilgilendirmiyor. Bu, Türkiye işçi sınıfının davasıdır. **Özelleştirmeye, taşeronlaşmaya, işçi cinayetlerine karşı yürütülen mücadelenin önemli bir parçasıdır.**

Bu dava burada bitmemeli... İşçilerin canının bu kadar ucuz olmadığı gösterilmeli... Madenci ailelerinin isyanı, tüm ülkeyi sarmalı...

Adaletin olmadığı yerde barış da olmaz! Adaleti sağlayana dek mücadele sürecektir. Ta ki, "ekmeği pişirip dağıtanların adaleti de dağıttıkları" günlere ulaşana dek...

Suruç'taki vahşet ve sonrası...

Urfa-Suruç'ta seçim öncesi gerçekleşen vahşet, devletin Kürt bölgesindeki pervasızlığının boyutunu gösterdiği kadar, 24 Haziran seçimlerinin nasıl bir ortamda gerçekleştiğini de ortaya koyuyor.

Suruç, Suriye-Rojava sınırında bir ilçe. İsmi birçoğumuz 7 Haziran seçimlerinin ardından gerçekleşen katliamla duymuştuk. Kobane'ye gitmek için Amara Kültür Merkezi'nde toplanan gençlerin ortasında bomba patlatılmış ve onlarca genç katledilmişti.

24 Haziran seçimleri öncesi de Suruç, AKP'nin provakasyonuna ve büyük bir vahşete tanık oldu.

AKP'nin Urfa milletvekili İbrahim Halil Yıldız, Suruç çarşısında seçim propagandası yaparken, bazı esnaflar "size verecek oyumuz yok" diyor. Bunun üzerine iki gün sonra kalabalık ve silahlı bir grupla geliyor ve terör estiriyorlar. HDP'li olarak bilinen Hacı Esvet Şenyaşar'ın dükkanına zorla girmeye kalkıyorlar, kalaşnikof silahlarla ateş açıyorlar. Şenyaşar ailesinin buna karşılık vermesiyle çıkan çatışmada, Celal Şenyaşar yaşamını yitiriyor, kardeşi yaralanıyor. AKP'li gruptan da 7 kişi yaralanıyor. Bunların arasında AKP milletvekili adayının kardeşi de bulunuyor ve kaldırıldığı hastahenede ölüyor.

Yaralıların hastahaneye kaldırılması sırasında ve hastanede yaşanan olaylar ise tüyler ürpertici. Ambulanlara saldırıyorlar, camları kırıyor, tekerlerine ateş açıyorlar. Hastanede ise herkesin gözü önünde tam bir vahşet yaşanıyor. Yaralı Mehmet Şenyaşar, hastane içinde oksijen tüpü kafasına vurularak öldürülüyor. Oğlunu görmek için gelen baba Hacı Esvet Şenyaşar, hastane kapısında linç ediliyor. Bütün bunlar polisin gözü önünde gerçekleşiyor. Hatta Urfa valisi, Suruç kaymakamı ve Gıda ve Tarım Bakanı Eşref Fakıbbaba'nın hastane dışında bekledikleri görülüyor. Yani bu

vahşet devletin bilgisi, hatta tanıklığı altında gerçekleşiyor.

Eşini ve çocuklarını yitiren Emine Şenyaşar, olayı şöyle anlatıyor: "Biz hastaneye girer girmez yirmi erkek eşimin etrafını sardı. Serum şişesinin bağlı olduğu demir ve oksijen tüpüyle kafasına vurdular. Kan içinde kaldı. Elllerinden almaya çalıştım. Sağa sola koştum ama bir şey yapamadım; kurtaramadım. Orada bulunan polisler uzaklaşıp gitti. Eşimi, gözle-rimin önünde öldürdüler. Linç edip kafasına kurşun sıkıldılar."

Ön otopsi raporunda, Şenyaşar kardeşlerin vücuduna 23 merminin isabet ettiği, babaları Esvet Şenyaşar'ın ise kesici aletlerle linç edilerek öldürüldüğü yazıyor. Hal böyleyken olayla ilgili tutuklanan tek kişi, saldırıya uğrayan Şenyaşar ailesinden. Ne çarşıda gerçekleşen saldırıyı, ne de hastanede ki vahşeti yapanlarla ilgili tek bir tutuklama yok. Üstelik bu olay AKP tarafından "PKK'liler AKP milletvekilinin kardeşi-ni öldürdü" şeklinde duyurularak, seçim propagandasına dönüştürüldü.

Suruç, HDP'nin güçlü olduğu yerlerden biri. Buna karşın HDP olay sonrası iki günlük yas ilan etmek dışında birşey yapmadı. "Bize oy verin, barajı aşalım" dışında bir yol göstermedi. Elbette böyle bir olay karşısında tepkiyi sadece HDP'den beklememek gerekir. Ancak bölgedeki gücü ve yaşamını yitirenlerin HDP ile bağı düşünülüğünde, onun öncülük etmesi kadar doğal bir şey olamaz.

Seçimlerin üzerinden o kadar gün geçmesine karşın, hala Suruç'la ilgili yapılan bir şey yok. AKP zaten konuyu unutturmak ve kapatmak istiyor. Ama bizler unutma-malı, peşini bırakmamalıyız...

K. Kore ile ABD barışır mı?

ABD Başkanı Trump ile KDHC (Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti-Kuzey Kore), 12 Haziran günü Singapur'da düzenlenen zirvede, "kalıcı ve istikrarlı barış" sözü verdiler.

Görevdeki bir ABD ve KDHC liderlerinin ilk kez biraraya geldiği, bu yanı sıra da "tarihi" önem taşıyan zirvede imzalanan metnin tamamı kamuoyuna açıklanmadı. Zaten zirvede bir "barış anlaşması"ndan çok, iki tarafın da farklı saiklerle mecbur kaldığı "geçici ateşkes" söz konusuydu.

Basına verilen anlaşma maddeleri ise, daha genel geçer ifadeler içeriyor. İki ülkenin de Yarımada'da "kalıcı ve istikrarlı bir barış için ortak çaba" göstermesi, Yarımada'nın "nükleer silahlardan tamamen arındırılması yönünde çalışması" gibi "niyet" ifade eden sözler ve "savaş esirlerinin iadesi" gibi zaten yapılması zorunlu maddeler var; ama ABD'nin temel talebi olan "tam, teyit edilebilir ve geri dönüşü olmayan silahsızlanma" konusu metinde yer almıyor.

Önce "Kore'ler" barıştırıldı

Haziran ayında Trump devreye girmeden önce, Mayıs ayı başında ABD'nin ve Çin'in önyak olmasıyla Güney ve Kuzey Kore devlet başkanları biraraya gelecek bir "barış" görüşmesi yaptılar. İki ülkenin sınırındaki bir kasabada yapılan zirvede, "Kore Yarımadası'nın nükleer silahlardan arındırılması, barış ve birleşme" hedefli bir deklarasyon açıklandı.

Emperyalistlerin müdahalesiyle 1950-53 savaşından bu yana parçalanmış, bir sınırın iki yakasına bölünmüş bir halkın acıları, yine emperyalistlerin denetiminde bir medya gösterisine alet edildi.

Kuzey ve Güney Kore'ler, bugüne kadar çeşitli defalar "barış" için biraraya geldiler. 1970'lerdeki görüşmeler sonuçsuz kaldı. 1990'larda Kuzey Kore ciddi bir kıtlık ile yaşadığında, Clinton yönetimi "nükleer programı sonlandırma karşılığında gıda ve enerji yardımı" sözü vermiş; açıkça Kuzey Kore halkının açlığını pazarlık konusu yapmıştı.

Üstelik sonrasında bundan da vazgeçmişti. 2000 yılında ve 2007'de yeniden girişimler olduysa da, emperyalistlerin güç dengeleri bir sonuca varmayı engelledi.

Güney Kore'de ABD askeri ve nükleer varlığının bulunması, Kuzey Kore'nin ise 2017 yılında nükleer deneme yapmış olması, emperyalistlerin durumu kontrol altına alma çabasını hızlandırdı.

Barış'ı kim istiyor

Bugün yeniden başlatılan görüşmelerde "barış" isteyen asıl taraf Çin ve Rusya.

ABD barış yapılmasını istemiyor, çünkü Güney-Kuzey barışırsa, Güney Kore'nin ABD'nin nükleer korumasına ve 28 bin ABD askerine ihtiyacı kalmayacak. Dünya üzerindeki hegemonyasını askeri gücü ile sürdürmeye çalışan ABD, Çin ve Rusya'nın burnunun dibindeki bu çok önemli askeri üssündeki varlığını açıklayamaz hale gelecek.

Rusya ve Çin ise, bölgede kendi ekonomik hegemonyalarını güçlendirmek için, savaş riskinin azaldığı, bölge sorunlarının stabil hale getirildiği bir ortama ihtiyaç duyuyor. Çin, "Kore barışını", kendisi için hayati önem taşıyan ve Asya-Avrupa-Afrika kıtalarını bir ağ gibi saran "Yeni İpek Yolu Hattı-Kuşak ve Yol

Girişimi'nin önemli bir parçası olarak görüyor. Rusya ise, Trans-Sibirya'dan Kuzey ve Güney Kore'leri bağlayarak geçip Asya-Pasifik'e açılan tren yolu ve enerji hattı projelerinin önünde bir engel görüyor Kore Yarımadası'ndaki siyasi sorunları. Ve Güney Kore'deki ABD askeri-nükleer varlığı, Rusya ve Çin açısından kendilerine dönük ciddi bir tehdit olarak ele alınıyor.

ABD'nin, istemediği halde masaya oturmasının sebebi ise farklı. Sadece Çin'le değil, Kanada ve AB gibi en yakın "dost"larıyla da ticaret savaşına giren, G-7 zirvesinde deklarasyonu imzalamayan, Macron'un "G-6, 1'den büyüktür" açıklamasına maruz kalan ABD'nin, bir "başarı öyküsü"ne ihtiyacı var. Obama'nın başarı öyküsü ve "barış" sembolü İran ile nükleer anlaşma olmuştu. Trump da kendi başarı öyküsünü Kore'lerin barışı ve Kuzey Kore ile anlaşma yapılması üzerinden oluşturmaya çalıştı.

Zirvenin ardından Kuzey Kore nükleer denemeleri yaptığı alanı imha ettiğini duyurdu; ABD ise Güney Kore ile ortak askeri tatbikatı iptal ettiğini...

Ancak bu gelişmeler, Kore Yarımadası'nda "barış" yolunda ilerleme sağlandığı anlamına gelmiyor. Tarafların her biri, kendi sıkışma noktalarında zaman kazanmaya, gerilimin azaltılmasına ihtiyaç duyuyor.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

*“Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...”*

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül’ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. 12 Eylül karanlığına karşı yapılan görkemli direnişten ilham alarak şiirlerini yazdı. “Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek” şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgüde bulunanlara, “yazana değil, yazdırana bakmak lazım” diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişini “Ateşin ve güneşin çocukları” adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. “Çukurova Çeşitlemesi”, “Gelenek Tohumu” gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

“Ve ant içerim ki, / bir mendil işleyeceğim yarına kadar, / gözlerine sunduğum şiirlerle süslü / ve bir tümceyle baldan ve öpücüklerden tatlı: / “Bir Filistin vardı, / bir Filistin gene var!”

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C’nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü
Almanya Komünist Partisi’nin işçi kökenli lideridir. “Kadın ve Sosyalizm” eseri ML’ye katkı niteliğindedir.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınları PKK bu eylemlerle gerilla savaşını başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova’da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi (FKP) tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği’nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu. FKP, o dönem verdiği destansı direnişi ve kayıplarıyla “şehitler partisi” olarak anılmaya başladı.

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas’ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otel’inde yakılarak katledildi.

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin hoşlanacağı taşlama biçiminde yazmıştır.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü
“Hababam sınıfı”nın yazarı Rıfat Ilgaz, “Kırılacak dal değil karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İkimizden gelenlerle” demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşadı ve öldü.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo’da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımı ile desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 2013-Ali İsmail Korkmaz öldürüldü

Gezi Direnişi ile başlayan Haziran ayaklanması sırasında Eskişehir’de resmi-sivil faşistler tarafından vahşice dövülen Ali İsmail, kaldırıldığı hastanede bir süre yaşam mücadelesi verdikten sonra hayatını kaybetti.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun’un da aralarında olduğu 12 DS militanı katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Temmuz 1980- Kenan Özbilek: Önce sivil faşistlerle, ardından polisle girdiği bir çatışmada ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. O haldeyken işkence yapıldı ve katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla giriştiği bir çatışma sonrası uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün ‘96

Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınlara önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 2015- Suruç katliamı

Kobane’ye yardım götürmekte olan SGDF’li gençlerin Suruç’ta yaptığı basın açıklaması IŞİD’in bombalı saldırısına uğradı. 33 genç şehit düştü, onlarcası yaralandı. Bu katliam, Kürt kentlerine dönük katliamların ve imha saldırısının başlangıcı oldu.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm’de işgal
İstanbul Silahtar’da Demirdöküm Fabrikası’nda çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş’in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü
“1 Ağustos genelgesi” olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın’a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçunkaya katledildi.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima’ya atom bombası atıldı

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya’nın kentleri Hiroşima’ya üç gün sonra Nagazaki’ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 5 Ağustos 1895- Engels öldü

Engels, 1820 yılında Wuppertal'de doğdu. Dindar bir işadamı olan babasına rağmen keskin zekası ve gözleme yeteneği ile çevresindeki çelişkileri görmeye ve üzerine gitmeye başladı. Henüz 19 yaşındayken oluşturduğu ilk yazı denemesi olan Wuppertal Mektupları'nda yoksulluk ve vahşetin resmini çizmişti. Bundan 6 yıl sonra kaleme aldığı "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" kitabında İngiliz işçi sınıfının durumunu derin bir araştırma ve güçlü bir üslupla en gerçekçi haliyle gözler önüne serdi.

"Sen gerçek bir ayaklı ansiklopedisin" diyordu Marx ona. Son derece düzenli, düşünülmüş bir sistemle çalışıyor, "gezegendeki her şeyle" ilgileniyor,

bilim, sanat, kültür, spor tüm konuları bilimsel yaklaşımla eğiliyordu. Tam 12 dil konuşuyor, 20 dilde okuyordu.

Marks ve Engels, dünya proletaryasına güç ve esin kaynağı olan Komünist Manifesto'yu armağan ettiler. Tarihin materyalist bakış açısıyla irdelendiği eserlerinin yanı sıra bilimsel birçok konuda eserler sunan Engels, Marx'ın ölümünün ardından Kapital'in 2. ve 3. cildini yayınlamayı da üstlendi.

Askerliğini Prusya'da sıradan bir topçu eri olarak yapan Engels, askeri bilgi ve birikimini sürekli arttırıyor, bu yönünün de sınıf savaşımının hizmetine sokuyordu. Fransa-Prusya arasındaki savaşta, düzenli yazdığı "Savaş Üzerine Notlar" başlıklı makaleleri isimsiz yayınlandığı için bu dahiyane değerlendirmeleri herkes askeri konularda uzman birine atfediyordu. Sonrasında "general Engels" olarak nam salması boşuna değildi.

Kararlılığı, yakınmazlığı, dogmatizme karşı devrimci ısrarcılığı ile, hem bir devrimci proletarya militanı hem de bugün hala ısıltı parlayan bir meşale oldu.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da faşizme ve ona yol açan sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçi ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini yansıtan Thaelman, Nazi kamplarında direnişi de örgütleyen bir önderdi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü

Bulgaristan Komünist Partisi'nin lideri ve III.

Enternasyonal'in önderlerindendi. Savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçüsünde verilmesinde büyük bir rol oynadı. Başta Bulgaristan olmak üzere birçok ülkede birleşik cephenin kurulmasını örgütledi. Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, Nazilerin provakasyonunu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır. "Ben Bulgar işçi sınıfının oğullarından birisiyim. Devrimci işçi hareketinin saf- larında büyüdüm ve yetiştim. Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin zaferi için mücadele, bütün hayatımın anlamıdır." diyordu.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı. Sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadelesiyle dünya proletaryasının önderi oldu.

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesinin Fındıklı köyünde doğdu. '80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı. Henüz genç bir antifaşist iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananları mücadele etmeleri için zorladı. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı.

Bunları salt sanatsal faaliyet için yapmıyordu. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve geliştirmek istiyordu. Sıcak yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdire ve kabul ettirdi. O günlerden başlayan, temiz, hesapsız ve sınırsız bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 yılında ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Askeri yönleriyle dikkat çekiyor ve bu faaliyetlerin bir parçası olmak istiyordu. Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Hainlerin, muhbirlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine kadar tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksii şoförünün ihbarı üzerine polisle çatışmaya girdi, ağır yaralı olarak yakalandı. Yaralı halde girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden başı dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarındandı.

Sağmalcılar'dan Ümraniye'ye sevkler gündeme geldiğinde, sorun çıkarmaması için gönüllü oldu Osman. "Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek, bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."

13 Aralık Ümraniye direnişinde barikatların önündeydi; 4 Ocak'taki Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların başında oldu.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, kendinin ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirdi yoldaşlarına. Ve açlık grevinin 47. gününde şöyle yazdı mektubunda: "Yoldaşlar bedenim kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım..."

Giderek ağırlaştığı ölüme yaklaştığı zaman da şunları yazdı: "Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek onu yendim. Ölüm ne ki, önemli olan yüzümün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."

Bu sözlerinden kısa bir süre sonra bilincini yitirdi. Sayıklamalarında bile düşmanla savaştı, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yenerek ölümsüzler kervanına katıldı.

"Yoldaşlar, direnişle ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor. Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor. Evet, bedenim ölebiliriz ama kazanan biz olacağız! BİZ KAZANACAĞIZ!"

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht, Alman faşizmine karşı mücadele için de yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşımı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelelenin içinde yoğunlaştırarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Halkın ekmeğidir adalet./ Bakarsınız bol olur bu ekmeğin, / Bakarsınız kıt, / Bakarsınız doyum olmaz tadına, / Bakarsınız berbat./ Azaldı mı ekmeğin, başlar açlık, / Bozuldu mu tadı, başlar hoşnutsuzluk boy atmaya... Madem adaletin ekmeği bu kadar önemli, / Onu kim pişirmeli dostlar, söyleyin? / ADALETİN EKMEĞİNİ DE / KENDİSİ PİŞİRMELİ HALKIN, / GÜNDELİK EKMEK GİBİ / BOL, PİŞKİN, VERİMLİ...

ABD'nin İran'a dönük yeni planları

Suriye'de IŞİD'e karşı savaşın belli bir sona ulaşmış olması, ABD'nin yeni ataklar yapmasını zorunlu kılıyor. Çünkü Suriye'deki tablo, ABD'nin artık Suriye'de asker bulundurmasının uluslararası meşruiyetini ortadan kaldırıyor. Zaten Suriye hükümeti bu doğrultuda açıklamalar da yapıyor, ABD'nin Suriye'deki varlığını sorguluyor, sorguluyor. YPG dışında, ABD'nin Suriye'de kalmasını savunan başka bir güç bulunmuyor.

Bu koşullarda ABD, yeni bir çatışma alanı, yeni bir savaş gerekçesi oluşturmaya çalışıyor. Son dönemde İran üzerinde yoğunlaşan hamleler, bu çabanın yönünü gösteriyor.

ABD nükleer anlaşmadan neden çekildi

ABD, Mayıs ayında P5+1 ülkeleri ile İran arasında imzalanan nükleer anlaşmadan (JCPOA) tek taraflı olarak çekildiğini açıkladı. Gerekçe olarak da İsrail Başbakanı Netanyahu'nun sunduğu, inandırıcılığı olmayan "belgeler"i gösterdi. Oysa bu belgeler, 2015 öncesine ait belgelerdi. Bununla da kalmadı, İran ekonomisinin kritik sektörlerini hedef alan sert yaptırım kararını açıkladı. "İran'da rejimin değişmesini istediğini" de ekledi.

Nükleer anlaşma, BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi (ABD, Rusya, İngiltere, Fransa, Çin) ve Almanya (P5+1 ülkeleri olarak tanımlanıyor) ile İran arasında 2015 yılında imzalanmıştı. Bu anlaşma ile İran, nükleer çalışmalarını sınırlamayı ve denetime açmayı kabul etmiş, karşılığında ise İran üzerindeki yaptırımlar kaldırılmıştı.

ABD başkanı Trump, göreve geldiği günden itibaren bu anlaşma hakkında olumsuz konuşuyor, "korkunç" olarak değerlendiriyordu. Ve tam da Ortadoğu'da IŞİD'in yenildiği, Suriye'de savaşın sona yaklaştığı bir dönemde, Ortadoğu'nun dengelerini yeniden bozmak, savaş ortamını sürekli kılmak için harekete geçti. İran'la yapılan anlaşmayı, tek taraflı olarak feshetti.

Bu anlaşma aslında ABD'de Obama döneminin

sembollerinden biri olmuştu. O dönem, dünya üzerinde ABD'nin kaybettiği hegemonyayı "yumuşak güç" kullanarak yeniden inşa etme politikası izleniyordu. Bu nedenle Obama barış anlaşmaları imzalıyor, Suudi Arabistan kralının önünde eğiliyordu vb... Elbette bu politika işe yaramadı, ABD daha fazla güç ve hegemonya kaybı yaşadı.

Çünkü ABD'nin dünya imparatorluğunu kaybetmesinin asıl nedeni Obama'nın ya da bir başkasının politikaları değildi. ABD ekonomik gücünü kaybediyor, üretim üstünlüğünü kaybediyor; bu nedenle dünya pazarları üzerindeki hegemonyasını da kaybediyor. Ortaya çıkan açığı, askeri gücünü kullanarak örtmeye çalışıyor. Ekonomik olarak kaybettiği ülkeleri, askeri zor ile tutmaya çalışıyor.

Elbette bu da işe yaramıyor. Çin'in devasa ekonomik gücü ve bunun

yarattığı siyasal gücü karşısında ABD'nin kayıpları her geçen gün artıyor. Askeri gücü de artık eskisi kadar etkin değil. Çünkü hem Rusya'nın ABD'den daha etkin bir askeri güce ulaştığı görülüyor, hem de Çin'in askeri gücünü büyütme çabaları artık sonuç vermeye başlıyor.

Bu koşullarda ABD, ister Obama döneminin "yumuşak güç" politikasını uygulasin, isterse Trump eliyle dünyayı yangın yerine çevirmeye çalışsin, gidişatı değiştiremeyecek. Tersine, kaldırdığı taşlar kendi ayağına düşecek.

Öyle de oluyor. Mesela İran nükleer anlaşmasından çekilmesi, ABD'nin etkinliğini artıran, İran ya da başka bir ülke üzerinde "tehdit" duygusu uyandıran bir etki yaratmadı. Tam tersi oldu; en yakın müttefikleri AB ülkeleri, İran'la nükleer anlaşma konusunda ABD'yi yalnız bıraktı.

AB ülkeleri, ABD'nin kararını reddetti

ABD, kendisinin anlaşmadan çekildiğini duyururken, diğer imzacı ülkelerin de anlaşmadan çekilmesi için baskı yapmaya çalıştı. Belirli ürünlerin sevkiyatı ve İran'dan petrol alımı da dahil olmak üzere İran ile ticaretin durdurulması konusunda hem imzacı ülkelere hem de dünyaya ultimatom verdi.

Ancak işler ABD'nin istediği gibi ilerlemedi. ABD'nin anlaşmadan çekilmesi, diğer ülkelerin tepkisi ile karşılandı.

ABD açısından en beklenmedik tepki, AB ülkelerinden geldi. ABD, anlaşmadan çekildiğini 8 Mayıs günü açıklamıştı; 9 Mayıs günü İngiltere, Almanya ve Fransa ortak bir bildiri yayınlayarak nükleer anlaşmaya bağlı olduklarını ifade ettiler. Bildiride, anlaşmanın BM-GK'nın 2231 sayılı kararıyla oy birliği ile onaylandığı, bu nedenle uluslararası hukuk çerçevesinde anlaşmanın bağlayıcılığını sürdürdüğü hatırlatıldı ve "anlaşma ortak güvenliğimiz için önemini koruyor" dendi.

Ardından AB, 18 Mayıs günü ABD'nin İran yaptırımlarını boşa çıkarmak ve Avrupalı firmaları ABD'nin

ABD'nin dünya imparatorluğunu kaybetmesinin asıl nedeni Obama'nın ya da bir başkasının politikaları değildi. ABD ekonomik gücünü kaybediyor, üretim üstünlüğünü kaybediyor; bu nedenle dünya pazarları üzerindeki hegemonyasını da kaybediyor. Ortaya çıkan açığı, askeri gücünü kullanarak örtmeye çalışıyor. Ekonomik olarak kaybettiği ülkeleri, askeri zor ile tutmaya çalışıyor. Elbette bu da işe yaramıyor. ABD, ister Obama döneminin "yumuşak güç" politikasını uygulasin, isterse Trump eliyle dünyayı yangın yerine çevirmeye çalışsin, gidişatı değiştiremeyecek.

muhtemel İran yaptırımlarından korumak için, 1996'dan kalma Blocking Statute (Engelleme Mevzuatı) yasasını tekrar etkin hale getirdiğini duyurdu. Yasa, Avrupalı şirketleri, ABD'nin İran anlaşmasından çekilmesi sonrasında devreye girecek yaptırımlara bağımlı olmaktan kurtarıyor, ABD yaptırımları konusundaki mahkeme kararlarını tanımamayı sağlıyor.

Bu Blocking Statute yasası, ABD'nin 1996 yılında Küba, İran ve Libya ile ticaret yapan yabancı firmaları cezalandırmak istemesi üzerine gündeme gelmişti. Dönemin ABD Başkanı Clinton, bu koşul karşısında yaptırımların uygulanmasından vazgeçmişti. Bu nedenle AB yasasının uygulanmasına da gerek kalmamıştı.

Avrupa Komisyonu, enerjiden sorumlu üyesi Miguel Arias Canete'yi Tahran'a gönderdi. Canete, 19 Mayıs'ta yaptığı İran ziyaretinde, İran petrol ve gazını almaya devam etmek ve Avrupa şirketlerini ABD yaptırımlarından korumaya yönelik planları sundu.

28 AB ülkesini bağlayan bu tür ortak açıklama ve tutumların yanı sıra, tek tek ülkelerin attıkları adımlar da önemliydi.

ABD'nin en yakın müttefiki İngiltere, ilk harekete geçenlerden biri oldu. İngiliz Pergas Konsorsiyumu, İran'ın güneybatısındaki bir petrol sahasını geliştirmek için İran'la 1.2 milyar dolarlık ön anlaşma imzaladı.

Almanya Başbakanı Merkel, daha açık bir tutum aldı. ABD, "İran'da iş yapan Alman şirketleri derhal operasyonlarını kesmeli" talimatı vermeye kalkınca, Merkel doğrudan "Avrupa artık ABD'ye güvenemez, kendi kaderini ellerine almalı" dedi. 21 Mayıs'taki Rusya ziyareti sırasında, ABD'nin kesinlikle karşı çıktığı Kuzey Akım 2 boru hattını (Rus doğalgazını, Ukrayna'yı bypass ederek Almanya'ya taşıyan boru hattı) konuşurken Trump'a rağmen İran'la anlaşmayı sürdüreceklarını belirtti.

Merkel'in Rusya'dan sonra Çin'e yaptığı ziyaret, tutumunu daha da pekiştiriyordu. Bu ziyarette Çin ile ticaret ve işbirliği konularında anlaşmalar yapıldı, Alman firmaların Çin piyasalarına erişimi konusunda

olanaklar açıldı. Bu arada bir taraftan "dünya ticaretinde serbestliği koruma kararlığını" ifade ederek ABD'nin Çin'den ithalata dönük vergi kararına; diğer taraftan İran ile nükleer anlaşmadan ayrılmasına tepki göstermiş oldu.

Fransa Başbakanı Macron ise, daha baştan anlaşmanın iptal edilmemesi için çok uğraştı. Trump ile "elele" fotoğraf vermişlerdi, ancak ABD'nin İran politikasını "hata" olarak niteledi ve ortak olmayacaklarını gösterdi. **Merkel'in arkasından Macron da bir Rusya ziyareti gerçekleştirerek İran ve yaptırımlar konusunu görüştü.** ABD'nin nükleer anlaşmadan çekilmesine rağmen İran'daki Avrupalı şirketlerin varlığını garanti altına alacaklarını söyledi.

Aslında Fransa, ABD'yi fazla karşısına almak istemiyor, arada bir tutum sergilemeye çalışıyor. Fransız devi Total'in İran'dan çekileceğini duyurması ABD'ye bir mesaj anlamını taşıyordu. Keza İtalyan çelik üreticisi Danieli ile Danimarkalı Maersk, aynı yoldan gitmeye çalışıyor.

Ancak bu tablo, AB'nin İran'la nükleer anlaşma konusunda ABD'ye karşı çıktığı gerçeğini değiştirmiyor. Macron, Merkel ve Theresa May, ortak bir açıklama yaparak, ABD'nin İran anlaşması konusunda diğer ülkeleri sıkıntıya sokacak eylemlerden kaçınmasını istediler.

AB ülkelerinin Trump'ın kararına ortak olmayacakları, ya da bunu çok sınırlı düzeyde tutacakları ortada. Bundan daha önemlisi, Rusya ile Çin'in tutumu. Her iki ülke de İran ile ilişkilerini sürdürmekte kararlı olduklarını her fırsatta ortaya koyuyorlar. Zaten Rusya ve Çin'in İran ile ilişkileri nükleer anlaşmanın çok ötesinde. Suriye savaşında, Yemen'den Irak'a kadar Ortadoğu politikalarında önemli siyasi-askeri ve ekonomik ortaklıkları var. Çin'in ayrıca İran'dan rekor düzeyde doğalgaz ve petrol ithalatı, ayrıca İran'daki Güney Pars gaz yataklarına önemli yatırımları söz konusu. 2015'teki anlaşmanın ardından Çin başkanı Şi Jinping, İran'ı ziyaret etmiş, iki ülke arasındaki ticaret hacmini 25 yılda 600 milyar dolara çıkaracak anlaşmalar imzalamıştı.

Çin de Rusya da İran ile olan

ilişkilerine daha stratejik baktıkları için, ABD'nin kararı onları etkilemeyecektir.

İran hedefte

İran son dönemde, doğrudan hedefte olduğunun bilinciyle hareket ediyor. En başta, ABD'nin ultimatoma ve dayatmalarına karşılık, kendi ultimatoma ve dayatmalarını ileri sürüyor. ABD, AB'yi nükleer anlaşmadan çekilmeye zorlarken; İran, AB ülkelerine 60 günlük süre tanıdığını duyurdu. Nükleer anlaşmanın sürdürüleceğine dair AB'den güvence istedi ve eğer bu güvenceler verilmezse, kendisinin de nükleer çalışmalarına devam edeceğini açıkladı. Bu tehdidi, özellikle AB üzerinde oldukça etkili oluyor.

Yanısıra, kendisine dönük provokasyonlar konusunda son derece şüpheci davranıyor. Mesela ABD'nin nükleer kararını açıklamasından bir gün sonra, İsrail uçakları Suriye'deki İran askeri üslerini bombaladı. Bu bombardımanın bir kısmı Suriye hava savunma sistemleri tarafından etkisiz hale getirilirken, bazı İran üslerinde tahribat yaşandı.

Geçtiğimiz günlerde ABD Dışişleri Bakanı Pompeo, nükleer anlaşmanın sürmesi için 12 maddelik yeni İran stratejisini açıkladı. **İran'ın Suriye'deki tüm askeri varlığını geri çekmesini de içeren ve İran'ın koşulsuz teslimiyeti anlamına gelen bu maddeler, toplamda İran'da bir "rejim değişikliği"ni öngörüyor.** Elbette İran bu koşulları derhal reddetti.

2015'te yapılan nükleer anlaşma öncesinde İran'a dönük yaptırımlar, İran üzerinde büyük bir ekonomik ve siyasi baskı yaratıyordu. İran anlaşma ile bu baskıdan kurtulduktan sonra eli rahatlamıştı. Bir taraftan ticaretin serbestleşmesiyle ülkenin ekonomisinde önemli düzeltilmeler yaşarken, diğer taraftan Ortadoğu'daki hamlelerinde daha serbest hale geldi. Yemen'de, Suriye'de ve Irak'ta doğrudan savaş yürütebilecek bir güce kavuştu, Lübnan üzerindeki siyasi etkisini artırdı.

Şimdi ABD, kendi Ortadoğu politikalarının önünde önemli bir engel haline gelen İran'ı sınırlamak-kısıtlamak istiyor. Bunun için birkaç koldan birden saldırıyor.

Birincisi, İsrail üzerinden

İran'ın Suriye'deki askeri varlığına yönelik saldırıları artırıyor. İsrail'in Suriye'deki İran üslerini vurması bu cephenin açılması hedefini taşıyor. Bu saldırılarda İran'daki nükleer tesislerin hedef alınması ihtimali de var, ama şimdilik uzak bir ihtimal. Çünkü İran'ın buna cevabı çok sert olacaktır.

Diğer taraftan Suriye'deki askeri üslerine dönük saldırılara karşı sessiz kalmayı tercih etti. Çünkü İran, Suriye'de Esad hükümeti lehine giderek gelişen süreci kesintiye uğratacak bir çatışma istemiyor. Keza Rusya ve Çin'in uluslararası kurumlarda kendisine verdiği desteği zora sokacak bir hamleden de kaçınıyor. Bu koşullarda Ortadoğu genelinde kazandığı zaferleri riske atmamak için, İsrail'in İran'ı hata yapmaya zorladığı kışkırtıcı eylemleri, askeri saldırıları karşısında soğukkanlılığını korumaya devam ediyor. Elbette şimdilik...

İkincisi, ABD yeni yaptırımlar getirerek İran ekonomisini çökertmek ve bunun üzerinden içte toplumsal muhalefeti örgütleyerek ayaklanmalar başlatmak istiyor. İlk elde bazı İran kentlerinde ortaya çıkan eylemler ve İranlı Kürt örgütlerin ABD'den destek isteyen açıklamaları bu yöndeki ilk işaretler olarak görülebilir.

Üçüncü saldırı ise, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikler (BAE) ve İsrail üzerinden siyasal baskıyı artırmak olabilir. Bu İran karşıtı cepheye Mısır'ın da dahil olmasını istiyor. Bir süredir Mısır, Suudi Arabistan ve Katar'dan oluşacak bir Arap askeri gücünün, Fırat'ın doğusuna yerleşmesi, burada İran'a karşı bir barikat oluşturması planları konuşuluyor. Hayata geçme ihtimali zayıf da olsa, olmayacak bir şey değil.

İran'ı dize getirmek kolay değil

ABD dört koldan İran'ı kuşatmaya çalışadursun, fakat İran'ı ulaştığı düzeyden geriye düşürmek hiç kolay olmayacak. En başta, bölgede İŞİD'e karşı verdiği savaş, bölge ülkelerinin desteğini kazanmasını sağlıyor. Yanısıra ABD karşıtı duruşu ve bunu askeri olarak ortaya koyması da birçok ülkenin ondan destek almasını getiriyor.

Son olarak 6 Mayıs'ta Lübnan seçimlerinde Hizbullah'ın mecliste önemli bir güce ulaşması, 15 Mayıs'ta Irak seçimlerinde ABD karşıtı bir seçim tablosunun ortaya çıkması gibi unsurlar, bölgede İran'ın değil, ABD'nin sınırlanmakta olduğunu gösteriyor.

ABD İran'la ilişkiyi sürdürmeye devam eden şirketlere dönük olarak yaptırım kararlarını açıklamaya başladı. Ancak bunun etkili olabilmesi oldukça zor. Diğer taraftan, Ortadoğu hegemonyasından vazgeçmeyen ABD, yeni askeri-ekonomik saldırıların hazırlığını yapmaya devam ediyor.

YEDİVEREN YAYINLARI

 KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ Şehitler Albümü Derleyen: Devrim Zafer Her bir mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.	 Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİKASI Derleyen: Selma Aybağ Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya iten ekonomik ve siyasi koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD baskılığı.
 YOL AYRIMI Derleyen: Osman Fatih Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümleri.	 KUTUP YILDIZI Derleyen: İsmail Gökhan Edge Bulunduğu her alanda kibelenin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktümlü'nün yaşamı öyküsü.
 İLK KURŞUN Derleyen: A. İsmail 12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yağar Yıldızcan'ın biyografisi. Ölümüne proletarya kahramanının öğretici yaşamı.	 Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU Derleyen: Nilgün Gök-Erlep Yazar Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.
 İnancın Sınırdığı Zor Mekanlar: HÜCRELER Derleyen: Nevin Berktaş 12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırılarına karşı en zor koşullarda bile diremenenin onurunu anlatan kitap.	 TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ Derleyen: Ataman İnce TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.
 DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK Derleyen: Mehmet Fatih Öktümlü 19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri, tutukluların direniş güncelleri.	 İnancın Sınırdığı Zor Mekanlar: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI Derleyen: Nevin Berktaş "Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.
 SAVAŞ ve DEVİRCİ DURUŞ Derleyen: Sezai Ekinci 11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarını çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.	 Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYEÇİLİK Derleyen: Osman Yağar Yıldızcan 12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci hareketi büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.
 TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ Derleyen: İsmail Cüneyt TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngöründe yaptığı ve örgütsel-siyasal hatlarını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin belgeleri.	 Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL Derleyen: Nevin Berktaş 12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'dü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.
 STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER Derleyen: Alman Komünist Partisi Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e ölümlük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkiye baskısı.	 Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER Derleyen: Metin Aydın ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.
 Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem: 3 KASIM SEÇİMLERİ Derleyen: Azmi Akan Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.	 PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM Derleyen: Hacı KÖSE "Yeni insan"ı yaratmak, insaniyet erdemleri ile çıkarmak için; kapitalist ideolojik bombardımana karşı, sosyalizmin savunusu.
 İŞKENÇEDE DİRENME SAVAŞI Derleyen: Remzi Basalak Adresiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkençede direnme oranını düşürme nedenlerini, yeniden direniş yükselmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.	 BU DAHA BAŞLANGIÇ Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayışların gözünden objektif bir bakış.
 İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler Derleyen: Hamit Tekin İşçi sınıfının tarihsel deneyimleri ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin bakanlık noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.	 FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ? Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve emekçi kadının kurtuluşunun, emekçi erkeklerle birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal savaşını vermekten geçtiğini anlatıyor.
 PIŞMANLIK YASALARI VE İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE Derleyen: Osman Akgün "Topluma kazandırma" adı altında karıştırmaya çalışılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.	 Darbe içinde darbe 15 TEMMUZ Derleyen: Kenan Özhilek 15 Temmuz 2016'da başlatılan ABD darbesi neden başarısızlığa uğradı? Ortadoğu savaşı odağından bakarak, ABD'nin Ortadoğu'yu tasfiye planları ve Erdoğan'ın karşı darbeleri.

Soma'da madenci, Çorlu'da tren yolcusu

Kapitalizm öldürüyor! Mahkemeleri akılıyor...

"ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur.
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman..."